

ဝန်ခင်း

Read on the move

လရောင်ကျူးရင့်

ဖြူဖြူစင်စင်ကောင်မလေး

အခန်း(၁)

‘ချစ်မြားရှင်’

သင့်အနာဂတ်ဘဝအတွက်

ဖူးစာဖက် ကြင်ဖက်ကောင်းရွေးချယ်လိုလျှင်

ချစ်မြားရှင်သို့ ကြွခဲ့ပါ . . .။

သင့်ဘဝကြင်ဖော်အတွက် အထူးဝန်ဆောင်မှုဖြင့် အကျိုးဆောင်ပေးပါမည်။

နံရံမှာ လင်းလက်နေသည့် စာလုံးတွေကို သေချာဖတ်ရင်း ပီကေကို လျှာပေါ်မှာ တင်၍ ပခုံးတွန့်လိုက်သည် ။ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ မှန်လိုကြည်တောက်နေသည့် ကျွန်းစားပွဲကြီးနှင့် အလူမီနီယံကုလားထိုင်သုံးလုံးချထားသည် ။

ပြီးတော့ အတွင်း၏ ညာဘက် ကန့်လန့်ကာတွေနဲ့ ကပ်လျက်မှာ အနီရောင် ဆိုဖာတွေနှင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခု . . .။

အခန်းကျယ်၏ အပေါ်တည့်တည့်မှာ ပယင်းရောင် ဖန်မီးဆိုင်းကြီးက အခန်းထက်တောင်ပိုကြီးနေသလိုပင် . . .ထို့ပြင် . . .။

နံရံတွေမှာ ရာဇဝင်ထဲက ချစ်သူစုံတွဲတွေရဲ့ ပန်းချီကို အတွင်းဆလိုက်နှင့် ထိုးပေးထား၏။ အနားကို လျှောက်သွားကြည့်မိကာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ချည်း တပ်ဆက်ထားသည့် ပုံကို လက်နဲ့ ကိုင်ကြည့်လိုက်မိ၏။

တကယ့်လက်တွေ့လို နဲ့ရဲနေသဖြင့် ကပ်ကြည့်လေ သဘောကျဖို့ ကောင်းလေ။

“အတွင်း Decoration ကတော့ ရေရေလည်လည် မိုက်တယ်”

“မိုက်တယ်ဆိုတာသိပြီးရင် နေရာတကျလေး ပြန်နေပေးပါလား . . .”

ဟင် . . .။

အထဲကို လူဝင်လာတာ မသိလိုက်သဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် မိသည် ။ မန်ကျည်းရောင်ချည်ပုဆိုးက အနက်ရောင်ပြေးနေကာ စတစ် ကော်လံနှင့် ရုပ်လက်ရှည်အဖြူကို ဝတ်ထား၏။

ဆံပင်ခပ်တိုတို သေသပ်စွာ ဘေးခွဲဖြီးထား၏။ အသားလတ်လတ် အရပ်မြင့်မြင့်မို့ ယောက်ျားပီသသည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မတည်မပြုံးမျက်နှာက အထက်စီးဆန်နေလျက် . . .။

“ကျေးဇူးပြု၍ ပေါ့ . . .”

ဆိုဖာတွေကို လက်ဖဝါးနဲ့ ညွှန်ပြကာ ထိုင်ဖို့ ပြောသည် ။ စကားလုံး တွေက ယဉ်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ကိုယ့်ကို စည်းကမ်းရှိဖို့ အ တိအကျသတိပေးနေတာမို့ . . .။

“လွယ် က အလုပ်အပ်မလို့ လာတာ...ခဏ တစ်ဖြုတ် မေးမြန်းစန ည်းနာပြီး ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဪ . . .”

လွယ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝေခနဲကြည့်ပြီး သူက ခေါင်းညိတ်သည် ။ ပြီးတော့ မှန်တံခါး၏ နောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .။

“ထိုင် . . .”

စားပွဲရှေ့ ထိုင်ခုံကို မေးဆတ်ကာ နောက်မှာ သူဝင်ထိုင်၏။

“အထဲမှာ လူမတွေ့ရင် အဲဒီဘဲလ်လေးကို တစ်ချက်လောက်နှိပ်လိုက်လို့ ရတယ် . . .”

လွယ် က ပီကေကို အံထဲမှာ ထည့်ဖိပြီး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်မဲ့ကာ . . ။

“သိတယ်လေ . . . ကြည့်စရာတွေလုပ်ထားလို့ ကြည့်နေမိတာ အပြစ်ဖြစ်သွားလို့ လား . . .”

သူ့အကြည့်က အံ့ဩသလိုရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ အံ့ဆွဲထဲက ဖိုင်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ကာ . . ။

“ခင်ဗျားက ဆန္ဒရှိလို့ ဆိုရင် ကြိုက်သလောက်ကြည့်နိုင်ပါတယ် . . . ကက်စတန်မာဝင်လာတာတောင် ကြိုဆိုမယ့်သူမရှိဘူးလို့ အပြစ်သံထွက်ခဲ့ဖူးတယ် . . .”

“ဟွန်း . . .”

“အဲဒါကြောင့် ပါ . . . ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ရောက်လာကြတဲ့ လူတိုင်းက မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတာ တစ်ခုခုအတွက် အဓိကအရေးတကြီးပြေးလာကြတာ မဟုတ်ဘူး လေ . . . ဒီရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ ရဲ့ ယုံကြည်မှု . . . အဲ . . . ပြောရရင် စိတ်ဝင်စားမှု ရင့်သန်လာဖို့ က ကျွန်တော်တို့ ဘက်က တက်ကြွနိုင်နင်းမှုကိုပြနိုင်မှ . . .”

“မှန်တာပေါ့ . . .”

“ခင်ဗျား ဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ အထဲမှာ လူမရှိနေတဲ့ အတွက် ဆောရီးပါ . . .”

“ဟွန်း . . . ဒါ တောင်းပန်တာလား . . .”

လွယ် က ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့နှင့် အုပ်ဖြာကျနေသည့် ဆံနွယ်
တွေကို မျက်နှာလေး မော့ခါရင်း မဲ့ကာ . . .။

“မသိပါဘူး . . . ရှင်လွယ်ကို ဆွဲထုတ်ပစ်တော့မှာ လားလို့ . . .”

သူက မျက်ခုံးမသိမသာ တွန့်သွားသည် ။ သို့သော် ချက်ချင်းဖြေချပ
စ်၍ . . .။

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုထင်စရာဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပါ . . . ကျွန်တော်က
ခင်ဗျားရဲ့ လာရင်းကိစ္စကို နားထောင်ပေးမယ့်သူနဲ့ ချက်ချင်းတွေ့သွားနိုင်
မယ့် နည်းလမ်းရှိတာ ပြောပြရုံသက်သက်ပဲ . . .”

“ဧည့်သည် ရောက်နေတာလား . . .”

ထွက်လာကြတော့ နှစ်ယောက်ပူး . . .။

တစ်ယောက်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ဖြစ်ကာ တစ်ယောက်
ကသူ့အရွယ်လူလတ်ပိုင်းပဲ ဖြစ်၏။လူကြီးက မျက်နှာချိုသလောက်လွ
ယ် ကို မြင်တာနှင့် ပြုံးပြကာ သူ့ဘက်ပြန်လှည့်၍ . . .။

“ငါတို့ ကိစ္စရှိသေးလို့ မင်း ဖြစ်တယ်မို့လား . . .”

သူက လွယ်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ . . .။

“ကတ်စတန်မာကို မေးရမှာ ပါ . . . သူ ဘယ်သူနဲ့ ဆွေးနွေးချင်မလဲ
လို့ . . .”

စကားပြောအဆင်မပြေဖြစ်ကြတာကို တမင်ရည်ရွယ်တာမှန်း လွ
ယ်ကသိလိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခပ်တည်တည်လေးနေလိုက်ကာ . . .

“ဒီမှာ ဆွေးနွေးလို့ ရတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ . . .”

“ဪ... ငါးယောက်ရှိပါတယ်...”

လူကြီးကလဲ ပျာပျာသလဲဖြေ၏။

“အခု ရှိတဲ့ သုံးယောက်ရယ်... နှစ်ယောက်က အမျိုးသမီးတွေပါ။ တူမကြီးက အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ခုပဲ စီစဉ်ပေးပါမယ်... ခဏပဲ... ဆယ်မိနစ်မကျော်ခင်သူတို့ ရောက်လာမှာ ပါ..”

“အကုန်လုံးအားနေကြတဲ့ ပုံပဲ...ဟွန်း...အလုပ်အကိုင်တွေ ကောင်းနေတာထင်တယ်...”

နှစ်ယောက်က မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် သူက ခိုင်ကြည်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်...။

“ဒီကကတ်စတန်မာက လိုအပ်တာတစ်ခုခုကို ပြောပြဆွေးနွေးချင်လို့ ရောက်လာတာထင်ပါတယ်။”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ အလုပ် ရှင်တို့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ ရော မရဘူးလား၊ ရောက်လာတဲ့ လူက ကိုယ့်အတွင်းရေးကို အပြင်ရေးကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ဆွေးနွေးရမှာ လေ...”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပေမယ့် ခင်ဗျား ထင်ထားသလောက် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး မလိုပါဘူး၊ အခု ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ဘက်အတွက် ဆွေးနွေးချင်တာမို့လား... ဆောရီး မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်အတွက် စီစဉ်ပေးချင်တာမျိုး...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မအတွက်ပဲ...”

သူမ မျက်နှာက ရှက်ရွံ့သွားတာလည်း မရှိ၊ ပြောရခက် သွားတာလည်း မဖြစ်ဘဲ စူးလက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ယောက်ျားတစ်

ယောက်ကို ပြန်ကြည့်တာ မတွန့်မရွံ့ . . .”

“ကျွန်မတို့ ဆွေးနွေးပြီးဆိုရင် ဆောရီးတွေ သိပ်မလိုပါဘူး၊ ရှင်က မရိုင်းသရွေ့ လွယ်ကလည်း မရိုင်းပါဘူး..”

“ဒါဆို ခုပဲ စလိုက်ရအောင် . . .”

“အိုခေ . . .”

အိုခေဆိုတာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံးပင့်ပြီး မျက်နှာရော ပခုံးနှစ်ဖက်ပါအောင် ပြောသည်။ စကား ပြောတိုင်း မျက်ခုံးဖြစ်ဖြစ် ပခုံးဖြစ်ဖြစ် ခုလို လက်နှစ်ဖက်စလုံးပါတာကအစ လှုပ်ရှားမှုတွေရှိနေတတ်ပေမယ့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ဖြစ်မသွားတာကတော့ သေချာလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူမ၏ ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးက သုံးသပ်မဆုံးနိုင်အောင် အလှသွေးကြွယ်နေ သည် ဖြစ်ရာ . . .။

“ဘယ်လိုလဲ . . .”

“ဟင် . . .ဪ . . . အင်း . . . ဆောရီး . . .”

ဆောရီးမလိုပါဘူးဆိုမှ ထပ်ပြောမိသဖြင့် ထပ်တောင်းပန်ရတော့မလို မျက်လုံးချင်းထပ်ဆုံပြန်၏။ သူက လူကို သနားစရာသတ္တဝါလို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

နေမြ မျက်နှာကတော့ အနီရောင် တစ်ချက် သမ်းခဲ့လျက် . . .

“လိုအပ်လို့ ပါ . . .”

တစ်ခါတလေ ဖုံးကွယ်ခြင်းကသာ ပို၍ အကျည်းတန်နေစေတာမို့ . .

.။

“ခင်ဗျားကို ကြည့်လိုက်မိတာ ရိုင်းသွားတယ် . . .”

“လုလို့ ကြည့်တာပဲ ရပါတယ်...”

သူမပြောပုံက လှောင်ရိပ်သမ်းနေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှကြောင်း ကြွားတာနဲ့ တော့ သိပ်မတူပေ . . .။

“လွယ် က ရှင့်ကို ကြွားနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်...ကျွန်မအတွက် ဒါ တွေက စိတ်ပျက်ဖွယ်တွေပဲ..”

ပြောပြီး ပခုံးတွန့်၍ မဲ့သည် ။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ အလွန်အမင်း စိတ်ပျက်ခြင်းတို့ ကို တွေ့နေရလျက် . . .။

“ထားလိုက်ပါ . . . အခု ရှင် မေးလို့ ရပြီ...”

“ဟုတ်ပါပြီ...”

ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ်ပြုပြင်၍ စားပွဲပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်တင်ကာ. . .။

“လွယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားနာမည်ထင်တယ်...”

“လွယ်လွယ်ခက်...”

တော်တော်မလွယ်မယ့် နာမည်မှန်းတွေးမိလိုက်၏။ သူမဘေးမှာ ရပ်နေကြသည့် ဦးထိုက်စံ နဲ့ ကိုလေး က အထဲဝင်ဦးမည်ဆိုပြီး မဝင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြကာ ဝင်ဦးမည့် စကားကြောင့် သာ ဝင်သွားကြရလျက် ဖြစ်ရဲ့ လားလို့ မေးဆတ်မေးနေသေးသည် ။

နေမြဲ က မကြည့်တော့ဘဲ သူမကိုသာ အာရုံစိုက်ရင်း . . .။

“ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောရရင် နည်းနည်းဘောင်လွတ်သွားနိုင်တယ်...”

“ပြောလေ . . . လွယ် နဲ့ ရှင် ခုမှ သိဖူးပေမယ့် လွယ် တို့ ဆွေးနွေးကြ

မယ့် အကြောင်းအရာအတွက် ပွင့်လင်းလို့ ရပါတယ်...”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...။

“ခင်ဗျား ရုပ်ရည်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြောရရင် အေဂျင်စီတစ်ခုကနေ အိမ်ထောင်ဘက်ရှာဖို့...”

“လိုတာပေါ့... ကျွန်မဘေးမှာ ယောက်ျားတွေ ခြင်တွေလို သပ်ချနေရရင်လည်း အိမ်ထောင်ဘက်ကောင်းတစ်ယောက်ရှိဖို့ ကတော့ လိုကိုလိုတာပဲ..”

ဒါကိုတော့ သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ။ ရုပ်ရည်ချောမောနေခြင်းတစ်ခုတည်းက လူတစ်ယောက်ဘဝကို ပြီး ပြည့်စုံစေတာမဟုတ်သည့် ပြင် သူမက မိန်းကလေး...။

“ရှင့်ကို လွယ် ဘဝနဲ့ ပက်သက်ပြီး နည်းနည်းပါးပါးပြောပြနိုင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်မရသေးဘူး...”

ပြောနေရင်း ကြိုးပျော့အနီရဲရဲလေးနှင့် လက်ပတ်နာရီကို ပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“အခု... ရှင် လိုအပ်တာတွေပဲ မေးလိုက်ပါလား...”

“အိုခေ... အဓိကက ခင်ဗျားရဲ့ ဓာတ်ပုံ...”

“မပါဘူး...”

“အဲဒါမပါလို့ မရဘူးလေ... ကျွန်တော်တို့ က ခင်ဗျားမျက်နှာကြီးဖြတ်ယူသွားလို့ မှ မရတာ...”

“လွယ် က ဓာတ်ပုံရိုက်တာ လုံးဝဝါသနာ မပါဘူး...”

“အစကမပါရင်လည်း အခု အလုပ်သဘောအရ ပါလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျား

လည်း ဒီနေ့ အချိန်မရဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားဓာတ်ပုံပါလာမှ အဆင်ပြေမယ့် တစ်ရက်ရက် . . .”

“မဖြစ်ဘူး . . .”

သူမက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းလည်း ခါသည် ။ ပြီးတော့ တစ်ရှူးတစ်စထုတ်ယူလိုက်ပြီး ထို တစ်ရှူးနဲ့ ပါးစပ်ထဲက ပီကေကို ထုတ်သည် ။

နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထသွားကာ အမှိုက်ပုံးထဲသွားပစ်လိုက်ပြီးမှ ဆတ်ခနဲပြန်ထိုင်၍ . . ။

“လွယ် ဒီနေရာကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်လာလို့ မရတော့ဘူး၊ ခုတောင် ကင်းပုန်းတွေအချက်ပေးပြီး အားလုံးသိကုန်ကြလောက်ပြီ. . .”

သူမပုံစံ အလန့်တကြားထဖြစ်သွားပေမယ့် နေမြဲနားမလည်ပေ။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ယက္ခဂုဗ္ဗန်တွေနဲ့ စောင့်ကြပ်ခြံရံထားကြတာလား . . ။

သူမက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ . . ။

ဒီခေတ် ရက်(ပ်)ပါရ်တွေ ထပ်ဝတ်ကြတဲ့ ခေါင်းစွပ်ပါတဲ့ အင်္ကျီမျိုး အနီရောင်ရဲရဲနှင့် အဖြူစပ်ထားတာလေး နည်းနည်းပါသည် ။ အတွင်းခံ အင်္ကျီကလည်း လည်ပင်းတော်တော်ဟိုက်ကျနေသော အဖြူရောင် ကိုယ်ကျပ်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကလည်း အဖြူစွတ်စွတ် . . ။

သူ ဝင်လာကာစက သူမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ထားမိတာမို့ အကောင်းစား ဝေါ့ကင်းရှူးအဖြူရောင်လေးကလည်း သူမတစ်ကိုယ်လုံး ထင်းနေ၏။

ပုံစံအရ သူမ အဆင့်အတန်းကို လူကုထံမိန်းကလေးဟု သတ်မှတ်နိုင်

င်သော်လည်း . . .။

“ရှင့် ဖုန်းနဲ့ ခုပဲ ရိုက်ယူလိုက်ပါ။ တစ်ပုံပဲနော်...”

“ဟာ... အဲဒါက . . .”

“လုပ်ပါရှင်...”

ပြောပြီးတော့ ဆံပင်တွေကို နဖူးကနေ ဆွဲချလိုက် ပြန်လှန်လိုက်၊
ပြီးတော့ အင်္ကျီကိုရင်စေ့မလိုပြင်ပြီးမှ ပြန်ဖွင့်ကာ...။

“ဒီတိုင်းပဲ ကောင်းတယ်မို့လား...”

ကိုယ်က ငေးနေမိတာနှင့် မော့ လာပြီး မေးလိုက်တာ
တည့်တည့်တိုး၏။ နောက်ထပ် နီသွားသည့် မျက်နှာမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ရှိခဲ့ရရင်း...။

“လုပ်ပါ...”

“ဒါဆို... ဖုန်းထုတ်လေ...”

သူမက ခုံကြားထဲကထွက်ပြီး အဖြူရောင်အိတ်လေးကို ပခုံးပေါ်ထပ်
ဆွဲတင်လိုက်ရင်း သေချာမတ်တတ်ရပ်သည် ။

“နေပါဦး... ကျွန်တော်တို့ က...”

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . .”

သူမက လူကြီးသူကြီးဟန်ပန်နှင့် မတ်တတ်ကနေ
လက်ညှိုးတစ်ချောင်းနဲ့ လှမ်းခေါ်ကာ...။

“ကျွန်တော်တွေ ခင်ဗျားတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ရှင့်အသက်
အနည်းဆုံး အစိတ်တော့ သေချာပေါက်ရှိပြီ၊ အတိအကျခန့်မှန်းပြောရရ
င် နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်...”

သူ့ မျက်ခုံးတွေပင့်တက်သွားသည်။ သူမကသူ့ဘက်က အမူအရာကို လည်း စိတ်ဝင်စားပုံမပြပေ...။

“လွယ်က ခုမှ နှစ်ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ပဲရှိသေးတာ... ကျွန်မ နာမည်ပဲ ခေါ်...”

“လွယ်လွယ်ခက်ဆိုတာကကွာ...”

“လွယ်လို့ ပဲခေါ်...”

ပြောသမျှစကားသံတိုင်းက စိတ်မရှည်ပုံလေးပေါက်နေခဲ့လျက်...။

“လုပ်လေ... ရိုက်လေ...”

“မင်းမှာ ချက်ချင်းကြီး အချိန်မရဖြစ်လာတာ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါတို့ ဘက်က အလုပ်သဘော စည်းကမ်းတွေရှိသေးတယ်၊ မင်း ငွေတွေပုံပေး နိုင်လည်း မင်းလိုချင်တဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်မျိုးကို ရရ စေ့မယ်လို့ အာမ မခံနိုင်ဘူး...”

“ရှင်တို့ စာရေးထားတာကျတော့ စူပါနေထရယ်လ်တွေပါလား...”

“အဲဒါကြောင့် လိုအပ်လို့ ပြောနေတာလေ၊ မင်း အခုဓာတ်ပုံရိုက် ထားခဲ့ပြီး အလုပ်အပ်ခဲ့တော့မှာ လား..”

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ... လွယ် အရေးတကြီးဖြစ်နေလို့ မသေချာမှာ စိုးရိမ်နေတာ လား၊ စရန်တစ်ဝက်ပါ တစ်ခါတည်းချခဲ့မှာ...”

“လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေ မင်း မပေးခဲ့နိုင်ရင် မင်း အလုပ်ကို ငါတို့ လက်မခံဘူး...”

“ဟား...”

သူမ နဖူးကဆံပင်တွေ တစ်ချက်သပ်ကာ အဲရ်ကွန်းကို မော့ကြည့်သည်။ ။

“ဘာလဲ . . . အပျက်ကြီးလား၊ ပျက်တဲ့ ပုံမပေါ်ပါဘူး. . . ကပ်စေးနဲ တာပဲဖြစ်မယ်. . .”

သူပဲမေး သူပဲဖြေကာ ရီမုတ်ကွန်ထရိုးကို သွားယူကာ သူမဘာသာဖွင့်သည်။ ။ ပြီးမှ ရီမုတ်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍ . . .

“လွယ် အကြောင်းပြောပြရင် မဟော်သဇာကြိုးသီရတဲ့ အကောက် တစ်ထောင်ပါတဲ့ ပတ္တမြား ထက် ဆိုးသွားမှာ ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီက လုံးဝစင်းပဲ လဲနော်. . . ခုထိ ရည်းစားတောင် မထားခဲ့ဖူးဘူး. . .”

နေမြ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြီးရိပ်ဆင်သွားသည်။ ။

“ရှင် မယုံဘူးမို့လား. . . ဖြစ်ထိုက်ပါတယ်၊ လွယ်မှာ ရည်းစားမရှိပေမယ့် ယောက်ျားတွေနဲ့ . . .”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိပြန်သည်။ ။ သူမ စကားရပ်သွားပြီး လက်တစ်ချက်ကာ၍ . . .

“ရှုပ်ကုန်ပြီ . . . ဒါပေမဲ့ လွယ် က အဲလိုမိန်းမမဟုတ်ပါဘူး၊ လွယ်ဘဝကို ရှင့်ကိုပြောပြနိုင်တယ်၊ အဆင်ပြေမယ့် တစ်နေ့နေ့ပေါ့. . . အခု ဒီအလုပ်ကို လက်ခံထားပေးပါ၊ လောလောဆယ် အာမခံဖို့ မလိုဘူး၊ လွယ် တို့ ထပ်တွေ့ကြဦးမှာ ပဲ . . .”

နေမြ က ဘာမှ မပြောဘဲ သူမ ပြောသမျှကိုပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ။

“ကဲ . . . ရိုက်ပါဆိုမှ . . .”

သူမ နာရီထပ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပန်ကာပြေးဖွင့်၏။

“ဟေ့ . . . မင်း မလွန်ဘူးလား . . .”

“ဒီမှာ အိုက်လှပြီ. . . ရှင့်ဟာက အေးမှ မအေးတာ၊ မိတာ ဘယ် လောက်တက်မှာ မို့လဲ. . .”

“မိတာကြောင့် မဟုတ်ဘူး ကွ. . .ဟ. . .”

“ဖလပ်. . .ဖလပ်. . .”

ပြောလို့ မဆုံးသေးခင် ပန်ကာ မျက်နှာမူလာသည် နှင့် စားပွဲပေါ်က စာရွက်တချို့ ဖလပ်ဖလပ်ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောက် လိုက်ဖိထားဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘဲ တဖျော့ဖျော့လွင့်ကျကုန်လေသည်။

“ကျွတ်. . .”

“ဒါ. . .ဒါကတော့ . . .”

သူမလည်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားကာ လွင့်ကျကုန်သည့် စာရွက်တွေကို ပြေးလွှားကောက် ရှာ၏။

ပြီးတော့မှ သတိရသွားပြီး ပန်ကာဆီထပြေးကာ စားပွဲလွတ်ရာမှာ စတော့(ပ်)လိုက်၏။

“ရပြီ. . .ရပြီ. . .”

“ကျွတ်. . .”

ကိုယ့်ရဲ့ ကတ်စတန်မာဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူမ သက်သာနေတာပါ။
။ နေမြစေ ဆိုသည့် အတိုင်းသူနှစ်သက်တာက တည်ငြိမ်မှုပဲဖြစ်သည်။
ပြောင်းလဲရွေ့လျားခြင်းကို နည်းနည်းလေးမှ မနှစ်မြို့သည့်သူနဲ့ မှ သူမ .

“ဟုတ်ပြီ . . . မတ်တတ်ရပ် . . .”

“ဟင် . . .”

“ဓာတ်ပုံရိုက်မလို့ လေ . . .”

စာရွက်တွေကို ဖြစ်သလို စုထပ်တင်ထားကာ ပေပါဝိတ်နဲ့ ဖိထားလိုက်ပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက် ၏။ ဒါကို သူမက နားမလည်စွာ . . .။

“ပို့စ်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး လား . . .”

“ကြိုက်သလိုလုပ် . . .”

“မဟုတ်ဘူး လေ . . . ဘယ်လိုလေးလုပ်ဆိုတာလောက်တော့ ပြောမှ ပေါ့ . . .”

“မင်းကို ဘယ်လိုနေပါ ထိုင်ပါ ပြောရအောင် မင်းလည်း မော်ဒယ်လ် မဟုတ်ဘူး . . . ငါလည်း ကင်မရာမန်း မဟုတ်ဘူး . . . ကြိုက်သလိုနေရပြီဆိုရင်ပြော . . .”

“ပြီးတာပဲ . . .”

သူမ တကယ်ကို ဓာတ်ပုံသေချာမရိုက်ဖူးခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် နေရာတကာမှာ ဂရုမစိုက်စွာ နေထိုင်သွားတတ်ပေမယ့် ကင်မရာရှေ့မှာ ပို့စ်ပေးရမှာ တော့ ရှက်လေသည် ။

“ဟာ . . . ဟေ့ . . . ဘယ်လိုကြီးလဲ . . . ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ဒေါသထွက်ပြနေတာ မင်းကို ဘယ်သူက . . . ကျွတ် . . .”

“ရှင်ကလည်း တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ပါလား . . . တမင်စိတ်ပျက်စရာ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူး၊ ဒီက မနေတတ်ပါဘူးဆိုနေမှ . . .”

“နေဦး... နေကြဦး... ခဏလေး တူမကြီး အန်ကယ်လ်ပြပေးမယ်..
..”

ဦးထိုက်စံ နဲ့ ကိုလေး တို့ ထွက်လာမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း အဆင်ပြေခဲ့
၏။ ထို့နောက် လွယ် က ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ်
တင် ပေးလိုက်ရင်း...။

“အာမ မခံပါနဲ့ ဦးဆိုပေမယ့် လွယ် အတွက် အားကိုးချစ်ခင်ဖွယ်
ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်က အရမ်းလိုအပ်နေတာနော်. . .ခုချိန်
ကစပြီး ရှာပေးပါ. . .ဘယ်လိုလူမျိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲ ဆိုတော့လိုအပ်နေတာက သပ်သပ်၊ အဆင်ပြေမယ့်တစ်ယောက်
ယောက်ကို ပြီးစလွယ်ကောက်ယူတာမျိုးတော့ မလုပ်ဘူး...”

“မင်း စကားက...”

“ပြောမယ်လေ... လိုအပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် ပါဖက်(ထ်)မန် န် ဖြစ်
မှာ...”

နေမြ မျက်နှာကိုလွဲ၍ ပြောချင်တာတွေကို မပြောမိအောင်
အာရုံပြောင်းနေရသည် ။ ဦးထိုက်စံ တို့ ကတော့ သူနဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချ
က်မှာ ထိုင်နေကြကာ အပြုံးတို့ နှင့် စကားတွေလည်း ချိုသာလို့...။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ် ... ဒါက စရံနော် ... မနည်းဘူးမို့လား ...”

“ဟာ ... မနည်းပါဘူး ... အလုပ်တစ်ခုပြီးပြတ်သွားတဲ့ ငွေအမော
င့်ပါ...”

“အိုခေ... အန်ကယ်လ်တို့ က ရိုးသားတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါ
ပေမဲ့ ဘယ်အရာမဆို တန်ရာ တန်ကြေးတော့ရှိတယ်နော်...”

“ဒီမှာ လွယ်လွယ်ခက် .. မင်းငွေတွေပုံပေးနိုင်တိုင်း ဒီကိစ္စမျိုးကို လို

သလို သိမ်းကျုံးယူလို့ မရဘူးဆိုတာ ငါပြောပြခဲ့တယ်ထင်တယ်..”

“ရှင်က ဒါကိုလုပ်စားနေပြီး ကတ်စတန်မာကို ဘာဖြစ်လို့ အားရှိဖွယ်တွေပြောနေတာလဲ. . .အခု လွယ် က အလုပ်အပ်တယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အတိုင်းအတာကိုပြောခဲ့မယ်. . .လုပ်ကြည့်ရမှာ က ရှင့်အပိုင်းလေ. . .ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတာ ဘယ်လို အေဂျင်စီမျိုးလဲ . . .”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် တူမ . . . စကားလေးတွေ ချိတ်ဆက်မှားပြီး နားလည်မှုလွဲနေတာပါ၊ တကယ်က. . .”

“ရပြီ. . .လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို လွယ် လည်း မေးစမ်းပြီးမှ လာခဲ့တာပါ၊ ဒီမှာ အပိုတွေပြောနေဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး. . .”

ကြည့်စမ်း. . .။

နေမြဲ မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ဒီကလူတွေကတော့ အချိန်တွေ ပေါလွန်းလို့ လား. . .။

“ဒီမှာ ဒါလေးယူထားပေးပါ . . .”

နေရာတကာ နေမြဲ ကို ကြည့်ပြောနေပြီးမှ ချိတ်နဲ့ တွဲထားသည့် စာရွက်တွေကိုတော့ ဦးထိုက်စံ တို့ ဘက် ကို သေချာချထားပေးလိုက်ကာ. . .။

“လွယ်က ဓာတ်ပုံကို သိပ်ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီပုံကြောင့် လွယ် ဒုက္ခတွေ့မှာ . . .”

ဦးထိုက်စံ တို့ နားမလည်ကြပေ. . .။သူမက ဒါကို ထပ်ရှင်းမပြဘဲ စာရွက်ထပ်ကို ရှေ့ထပ်တိုးပေးကာ...

“အဲဒါကြောင့် လွယ် ဓာတ်ပုံကို ဒီစာရင်းထဲမှာ လိပ်စာနဲ့ တကွ ဖော်ပြထားတဲ့ လူတွေဆီ မရောက်ပါစေနဲ့...”

“ဪ...ရပါတယ်...ရပါတယ်...ဒီလိုသိထားရင်ကောင်းတာပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ . . . အဲဒီလူတွေထဲမှာ ကျွန်မအတွက် အိမ်ထောင်ဘက် မရှာမိဖို့ ပြောချင်တာ ပါ...”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမက ထရပ်လိုက်လျှင် စာရွက်တွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားသွားသည့် နေမြက စာရွက်အထပ်လိုက်အတိုင်း ဆွဲယူကြည့်ကာ...”

“ဒီလူတွေက ဘာကြောင့်လဲ . . . အနည်းအကျဉ်းအနေတော့ ပြောလို့ ရတယ်မို့လား...”

သူမက ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ကြည့်ကာ...။

“အဲဒီယောက်ျားတွေက လွယ် ကို သိကြတယ်၊ အခု လွယ် ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိလေ ပိုကောင်းလေပဲ...”

ဘုရားရေ...။

သူမ ထွက်သွားပြီးပေမယ့် သုံးယောက်စလုံး မျက်လုံးတွေ အဝိုင်းသားဖြင့် တိတ်ဆိတ်ဆွံ့အကျန်ခဲ့လေသည်။

ယောက်ျားတွေ လူငယ် လူရွယ် လူလတ် လူကြီးပိုင်းပါမကျန် အားလုံးပေါင်း သုံးရာသုံးဆယ့် ကိုးယောက်ကြီးတောင်...

သူမက ဘာလဲ...။

အခန်း(၂)

“ဘာလဲဆိုတာ အသိသာကြီးကွာ...”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်...”

ပုည က အဝီအပြင်ဖြေလိုက်ပြီးမှ ကိုလေး က ကန့်ကွက်၏။

“ဒီကောင်မလေးကြည့်ရတာ...”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပြင်ပန်းကြည့်ရုံနဲ့ ဘာမှ မသိနိုင်ပါဘူးကွာ...”

“ဟ...မင်းကလည်း ဒါကတော့...”

အချိုကြီး စလိုက်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ဘာမှ မပြောရဘဲ နေနေသည့် နေမြကို လှမ်းကြည့်သည် ။

“မင်းကရော ဘာလို့ တိတ်နေတာလဲ...”

“မတိတ်လို့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ...”

“အဲဒီကောင်မလေးက မင်းနဲ့ ချိတ်သွားတာမို့လား...”

“ငါနဲ့ ချိတ်ထားတာ ကတ်စတန်မာတွေ အများကြီး...”

“ပြောတော့မယ်...”

“ဟုတ်တယ်...မင်း ဒီကောင့်ကို သွားမပြောနဲ့ ၊ သူက လူမပုဘဲ နဲ့ စိ

တ်တိုတ်တာ...”

“သိတယ်...”

“အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း သူစိတ်ရင်းနဲ့ ဆို ရိုက်များ ထုတ်မလား မသိဘူး၊ တော်သေးတယ်... အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းလုပ်နေလို့ ပေါ့၊ ဖြစ်နေကြပုံများ အဲဒီနေ့က မင်းကို မြင်စေချင်တယ်...”

“ဟုတ်လား...”

“ဟိုကလည်း မီးခဲ... သူကလည်း သံခဲ...”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ ...”

“ဟိုက အပူကြီးသလောက် ဒီကလည်း တရဲရဲထလာတာလေ...”

“ကြွတယ်လုပ်ပါ...”

“အေးကွာ... ဘာဖြစ်ဖြစ်...”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းတို့ က လူပျိုကြီး ဒေါက်တာတင့်ဆန်းအတွက် ဆွေးနွေးဖို့ ဆိုတာလား၊ အဲဒီ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောကြဖို့ လား... ”

“နေမြရာ... ငါတို့ အလုပ်ကို ငါတို့ ပုံမှန်စီးမျောသွားဖို့ က ဘာမှ အခက်အခဲမရှိဘူး၊ အခု မင်းရဲ့ မလွယ်ခက်လေးကသာ...”

“လွယ်လွယ်ခက်...”

“လွယ်တာ ခက်တာပါရင် ပြီးတာပဲကွာ... ငါနားလည်သလို ခေါ်ပါရစေ...”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ... ပြာလဲ့ တို့ လင်မယားကိစ္စ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်...”

“ဟာ . . . နေဦး . . . နေဦး . . .”

နေမြ က ထရပ်ဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ကိုလေး က လက်ကိုဆွဲမတတ် တားဆီးကာ . . .။

“မင်းက ရှေ့နေဆိုတာလည်း မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလင်မယားကိစ္စ မှာ ဖြူပြာလဲ့ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဘက်က မရိုးသားဘူးနော်၊ ဒီအမျိုးသမီး သူ့ယောက်ျားကို ပြန်ပေါင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာ အကြံအစည်ရှိနိုင်တယ် . . .”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ . . .”

“မင်းက ရှေ့နေပီပီ အဲဒါကို ကြားထားလို့ များ သူတို့ အကြောင်း တွေကို စိတ်ဝင်စားမိရင်း . . .”

“အခု ငါက ရှေ့နေ မဟုတ်ဘူး ကိုလေး . . . သူများ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စိတ်ဝင်စားတာ စုံထောက်အလုပ်၊ မင်းကိုက ငုတ်တုတ်ထိုင်တွေးရတာ ကို ဝါသနာကြီးတာ . . . စကားကလည်း များ ပါ့ . . .”

“အံ့မာ . . .”

“တော်တော့ . . . ငါ သွားမယ် . . .”

“ဟ . . . နေဦးလေ . . . ဘာမှ တောင် မစားရသေးဘူး . . .”

ပုညကလည်း လှမ်းတားသည် ။ ဒါပေမဲ့ နေမြက လက်ပဲခါပြသွားပြီး နောက်လှည့်မကြည့်တော့ပေ ။

လှမ်းမြင်နေရသည့် ဂန္ဓာမာဟိုးဆေးလ် အဆောက်အဦကြီးကိုပဲ အ မိပ္ပာယ်မဲ့ငေးလိုက်မိကာ . . .။

“ခုနစ်ကားပြန်ဆက်ရရင် ဒီကောင်မလေးက သနားစရာတော့ကော

င်းသားကွ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

“သူ့ခမျာ တစ်သက်တာအားကိုးဖို့ အတွက်
လင်ကောင်းသားကောင်းလေးတွေ လိုချင်ရှာမှာ ပေါ့..”

ကိုလေး က ထိုစကားကို ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ခေါင်းခါလိုက်ကာ. . .။

“သနားစရာမကောင်းတာတွေ သေချာတယ်ကွ. . . ငါပြောတာ
အမြင်ကတ်စရာ ခပ်ကဲကဲပုံမျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်. . .အရမ်း
လှတာ၊ လှတာမှ သူ့မျက်နှာလေးက ညှို့တာမျိုးလုံးဝမပါဘဲနဲ့ ချစ်စရာ
ကောင်းပြီး ပွင့်လင်းတာမျိုး၊ ဘဝကို နာကျင်ကြေကွဲနေတဲ့ ပုံမပေါက်သ
လို သူ့ဘဝမှာ မပျော်တာလည်း သိသာတယ်. . .”

“မင့်ဟာကလည်း ...”

“မင်း ပြောသလောက် သနားစရာကောင်းတဲ့ ဘဝမျိုး သူ့မျက်နှာမှာ
မှ ရှိမနေတာကွာ. . .”

“သိပြီ. . .”

“သူ့ရဲ့ ဘော်ဒီစထရပ်ချာကအစ ဖြောင့်ဖြောင့်ပြည့်ပြည့်. . .ဒါပေမဲ့
ဖိုင့်တာမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ၊ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အရပ်မြင့်တယ်၊
သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက အထင်သေးဖွယ်မရှိပေမယ့်. . .”

“ဟေ့ကောင်...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပေါ်ယံကိုကြည့်ပြီး အ
ပျိုအအိုခွဲလို့ ရတယ်ဆိုတာ တွေ ငါတွေ့ လုံးဝလက်မခံဘူးနော်. . .”

“ဒါပေမဲ့ ဖိုမသဘာဝအရ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ခံစားမိတာမျိုးကိုတော့
မင်း လက်ခံတယ်မို့လား...”

“ဒါလည်း ခပ်ခက်ခက်ခက်ပဲ...”

“ထားလိုက်ကွာ... အဲဒီကောင်မလေးက သဘာဝမျက်နှာလေးကိုက လှနေတာ၊ အဲဒါတောင် ငါတို့ ရဲ့ နေမြဲက အခု မင်းမြင်တယ်မို့လား...”

“ဒါကတော့ မင်း မျက်လုံးထဲမှာ မင်း လှနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မလှလို့ ပေါ့၊ ကြည့်ရတာ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိတ်စွဲလန်းသွားပုံပဲ...”

“ငါ့လို မည်းမည်းသည်းသည်းကို ဟိုကကြားရင် ချက်ချင်းကားရှေ့ပြေးဝင်နေပါ့မယ်ကွာ...”

“မင်း ချမ်းသာရင်တော့ မင်းရှေ့ပြေးဝင်လာရင် လာမှာ ပေါ့...”

“အဟဲ...”

ဒါကျတော့ ကိုလေး က စပ်ဖြဖြကြီးဖြစ်သွားပြီး ...။

“ဟေ့ ...ဒီကို...”

ကိုယ်မှာ ထားသည့် စားစရာကို စားပွဲကျော်သွားသဖြင့် လှမ်းခေါ်လို က်ရသည် ။ ကောင်မလေးက တောင်းပန်သလို ရယ်ရင် ကပျာကယာ လာချပေးသည် ။

“ကျွန်ုပ်... စားစရာတွေက သုံးယောက်စာ...”

“ငါကုန်အောင်ရှင်းပေးမယ်...”

ပုညက အင်္ကျီလက်စတွေဆွဲတင်ပြီးမှ တူကိုကိုင်လိုက်ကာ...။

“ဒါဆို အဲဒီ မလွယ်ခက် က...”

“လာပြန်ပြီ...လွယ်လွယ်ခက် ပါဆို... နေမြဲ ငါ့ကိုအော်သလို...”

ပြောနေရင်း ကိုလေးက တစ်ခုခုကို သတိရသွားကာ...။

“ငါကလှတာကိုပဲ
မြင်ယောင်နေတာ
နာမည်ကိုသေချာမှတ်မိဘူးကြည့်စမ်း...နေမြက အတိအကျ မှတ်မိနေ
တာ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ပုည က စားစရာကို မစားဖြစ်သေးဘဲ တဟားဟားရယ်လိုက်ပြီ ...

။

“အဲဒါ. . .အဲဒါ. . .မင်း သဘောပေါက်လိုက်တော့. . .ပူမနေနဲ့ လွယ်
လွယ်ခက် အတွက် ဒီကောင် တာဝန်ယူမှာ ...”

ကိုလေး ခုမှ ပေါ့ပါးသွားသလို သက်ပြင်းချကာ တူကိုယူ၍ ပလတ်စ
တစ်အိတ်လေးကို ဆုတ်ပစ်လိုက် ရင်း. . .။

“ဟုတ်ပြီ. . .ဒီကောင် တာဝန်ယူရမယ်လို့ ဦးထိုက် ကို အမိန့်ပေးခိုင်း
မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေတာ သေချာတာကို ...”

“ဒါပေါ့...”

နေမြ ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်သွားမိသည် ။

“သူ ဘယ်လိုပုံစံလိုချင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ . . . စရံငွေတွေ
တောင် နင့်အောင်ပေးသွားပြီးပြီ၊ အဲဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် တာဝန်မယူ
ဘူး...”တဲ့ ...ပြီးတော့ ရှိသေးသည် ။

“အလုပ်နဲ့ မတူတဲ့ အလုပ်တွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ တောင်စဉ်ရေမ
ရတွေပြောပြီး အကုသိုလ်များ လို့ ...” လို့ ဆို၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ဒါသူ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့်ကိစ္စ. . .။

* * *

အခန်း(၃)

“သူ လာပါ့မလား ကိုနေမြစေ...”

“လာမှာ ပါ. . .သူ ခင်ဗျားကိုတွေ့ဖို့ အတွက်ပဲ လုံးပမ်းနေတာ၊ အတိအကျခေါ်လာပေးဖို့ သူပဲ သေချာမှာ ထားတာ...”

ကိုရဲထွတ် မျက်နှာက နာရီငုံ့ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်မှုတွေ စတင်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည်။ ဒီ မိန်းမကို သူ ချစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ငွေတွေသုံးဖြုန်းတာ လွန်လွန်းသည်။

ထို့ပြင် ယောက်ျားမိတ်ဆွေတွေနှင့် ခူးတင်ပေါင်ဖက်နေတာတွေကြောင့် ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ သူမကြောင့် သူ အရှက်ရခဲ့သသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းခဲ့၏။

ဒါတွေကို သည်းမခံနိုင်လွန်းလို့ စကားများ ရန်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကွဲဖို့ ကွာဖို့ ထိ သူကစပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖုန်းတွေကြိမ်ကြိမ်အခါအခါဆက်ပြီး တောင်းပန်နေတာ လန့် ချီနေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သူ အမြဲ တောင့်တနေခဲ့သည့် ရင်သွေးရတနာလေးပါ သူမမှာ ရှိနေပြီဆိုတော့ သူ့စိတ်တွေ မခိုင်တော့ပေ. . .။ ခက်နေတာက ကိုယ်ပဲ ကြိမ်းဝါးစွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါလုပ်ဖို့ ခက်နေခဲ့သည်။ အကျိုးဆောင်ခတွေ အကုန်ခံပြီး ကြိုးစားလာတဲ့ အထိတော့သူတင်းမနေနိုင်ခဲ့ဘဲ. . .။

“သူ့ မလာတော့ဘူးထင်တယ်...”

“ခဏလေးပါ...ခုမှ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲဆိုတော့ သွားရလာရခက်ခဲတာတွေနဲ့ လျှော့ပေါ့နားလည်ပေးလိုက်ပါ ကိုရဲထွတ် ရာ...ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ့မယ်...”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တောင်းပန်ကာ ဖုန်းခေါ်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟလို...”

“မဖြူပြာလဲ့...ခင်ဗျားကို အတိအကျလာစောင့်နေတာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လွန်သွားပြီဗျာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...ကိုရဲ ကို ရှင် အချိန်ဆွဲထားပေးပါဦးနော်...ဒီနားကိုရောက်နေကာမှ ကားကထိုး ရပ်သွားတာ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမသိဘူး...”

“ဒီနားဆိုတာ ဘယ်နားမှာ လဲ...”

“ကန်ပတ်လမ်းဘေးမှာ...”

နေမြဲ က ကိုရဲထွတ် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ထိုသူက ခါးနှစ်ဖက် ထောက်၍ ကန်ရေပြင်ဘက်ကို ငေးနေကာ မျက်မှောင်ကုတ်ထားသည့် မျက်နှာက သုန်မှုန်နေ၏။

“ဒါဆိုလည်း ကားထားခဲ့ပြီး တက္ကစီငှားလာခဲ့ဗျာ...တစ်ပတ်လေးပဲ ပတ်လိုက်ရင်ရပြီ...”

“ဟာ...မဖြစ်ဘူး၊ ကားက သိပ်မကောင်းဘူး၊ မှန်တွေတင်ထားလို့ မှ မရတာ...”

“ကျွတ်...”

နဖူးတစ်ချက်ကုတ်မိကာ...။

“ဒါဖြင့်...ကျွန်တော်တို့ပဲ...”

“အို...ခေါ်မလာပါနဲ့၊ သူ့ကိုတွေ့ခွင့်ရဖို့ ကျွန်မ မနည်းကြိုးစားနေရတာ...သူက လာတွေ့ရမယ့် အဖြစ်မျိုးဆိုရင် စိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်...ရှင်ပဲ သူ့ကိုပြောထားပေးပါ...”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှန်းမသတိတာကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပြောရမလဲ...”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုရဲထွတ်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားကာ...။

“ခဏလေး...”

ဖြူပြာလဲ့ ကို စကားဖြတ်၍ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရင်း...။

“သူ လာနေပြီ ကိုရဲထွတ်... ဒီခြံစည်းရိုးအပြင်လေးတင်ပဲ...ကားထိုးရပ်သွားလို့ တဲ့၊ ကျွန်တော် ကား သွားကြည့်ပေးလိုက်မယ်၊ သူ ချက်ချင်းရောက်လာမှာ ပါ...ခဏပဲစောင့်ပါ...”

ကိုရဲထွတ် က စကားပြောနေရင်း တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် နေမြ ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် သူ တကယ်တမ်း စနစ်တကျစီစဉ်ပေးခဲ့သမျှ အရာရာသည်...။

“မင်း ငါ့ကို မစွပ်စွဲနဲ့...”

“စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိနဲ့ မြင်နေလို့ မယုံနိုင်ဖြစ်နေရတာ လ

ကံစသတ်တော့ ရှင်က ဖြူကို မပေါင်းနိုင်ပါဘူးဖြစ်နေတာ သူ့ကြောင့် ကိုး...”

“ဖြူ . . မင်း ငါ့သိက္ခာကို မချနဲ့ နော်. . . ငါတို့ ရိုးရိုးသားသား စကားပြောနေကြတာ...”

“ မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . .အဲဒီဟာမ ခုနကမှ ဖြူကားကို ကျော်တက်သွားတာ...”

ကားက ဆီပိတ်သွားတာမို့သူပဲ သေချာပြန်လုပ်ပြီး ဖြူပြာလဲ့ နဲ့ အ တူ ရောက်လာကြတာပါ။

ကိုရဲထွတ် စကားပြောနေတာလည်း သူ ထွက်သွားတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးပဲဖြစ်ကာ သူတို့ ရဲ့ ဟိုအကြောင်းတွေကို နေမြ ဘာမှ မသိခဲ့ ရာ. . .။

“မဖြူပြာလဲ့. . . သူက ကျွန်တော်ရှိနေတည်းက ဒီကိုရောက်လာတာပါ...”

“ရှင်မသိဘဲနဲ့ ဝင်မပြောနဲ့...”

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတချို့ ဖြူပြာလဲ့ ရဲ့ ဆူပူမှုကြောင့် ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်ဖြစ်လာကြသည် ။ ကိုရဲထွတ် ဒေါသတွေ ထွက်နေတာလည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အဝတ်စနီသလို ရဲတက်နေလျက် . . .။

“ငါမင်းကို လာစောင့်နေတာ. . .သူနဲ့ လာချိန်းတွေ့တာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး...”

“ဟုတ်တယ်လေ. . .ကုမ္ပဏီမှာ အမြဲတွေ့နေရတာပဲ. . .ဒါပေမဲ့ သူ ခုနကမှ ဖြူကို ကားပေါ်ကနေ စိန်ခေါ်သွားတာ ဖြူနဲ့ ချိန်းထားပြီးသားလို့

ဖြူ ပြောတာတောင် သူ ရယ်သွားသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာလဲ ‘ကြည့်နေ လိုက်လေ’ လို့ ပြောသွားတာ သူ...”

ကိုရဲထွတ် အကြည့်တွေ အမျိုးသမီးဆီရောက်သွားသည်။ နုသောငယ်သော သူမကလည်း မလုံမလဲ မျက်လွှာချထားကာ ရဲထွတ် နားကို ပိုကပ်၏။

သူမနဲ့ ကိုရဲထွတ် အစတည်းက ဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေရှိနေခဲ့ပါသလဲ...။

“ရှင် ဖြူရဲ့ ပြစ်ချက်တွေ ထောက်ပြပြီး ပုံကြီးခဲ့တာ အဲဒါ သူ့ကိုမြင်နေလို့ ၊ ခုတော့ ဖြူသိပြီ...အရမ်းဝမ်းနည်းတယ် သိလား၊ ဒီမှာ ရှင်က ရော သူ့ကို ကျွန်မနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ လား...သူနဲ့ လား...”

ဖြူပြာလဲ့ ပြောသွားတာတွေ ရေပက်မဝင်တော့ပေ...။ ကိုရဲထွတ် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်၏။ ဖြူပြာလဲ့ ကငြိမ်မနေဘဲ...။

“ဒီကိစ္စကို ဖြူ ရအောင်ဖော်မယ်၊ ရှင် ဖြူကို ကွာချင်တိုင်းကွာလို့ မရဘူး နားလည်လား...”

အခြေအနေအားလုံးကို နေမြဲ ဘာတစ်ခုမှ အဖတ်မဆည်နိုင်ခဲ့ပေ...။

“ဟား...”

ပြဿနာအမျိုးမျိုး ကြုံဖူးခဲ့ပေမယ့် ခုလိုမျိုး လူပုံအလယ်မှာ သုံးပွင့်ဆိုင် ဆူညံစွာ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရတာမျိုးတော့ ဒီတစ်ခါသာ ပထမဆုံးပါ။

“ဖြူပြာလဲ့ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက မရိုးသားဘူးနော်...”

“သူ့ယောက်ျားကို ပြန်ပေါင်းဖို့ ကြိုးစားတာ အကြံအစည်ရှိနိုင်တယ်..
..”

ကိုလေး ပြောလိုက်တာကို ပြန်ကြားလာမိသည် ။
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ကာမှ ရေစပ်ကို တစ်လှမ်းချင်းဆင်းသွားမိ
ကာ အဖြစ်တွေကို ပြန်တွေးနေမိ၏။

ဒါတွေဖြစ်ပျက်သွားတာ ရိုးသားရဲ့ လား၊ အားလုံးကို ဖြူပြာလဲ့ ကြို
တင်ကြံစည်ထားခဲ့တာလား...။

“စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ရေထဲခုန်ဆင်းတော့မလို့ လား...လူက ဂျမ်းတဲလ်မ
န်းစတိုင်လ်နဲ့ မနုစမ်းပါနဲ့ ...”

အသံက ကိုယ့်နောက်မှာ . . .။

နေမြဲ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည် ။ ဒီစကားရပ်က ကိုယ့်ကိုပြောတာ
မှ လွဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်ပေ...။ ထို့ပြင် ဒီအသံကို သူ သိနေသည် ။

နောက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်ကိုမှီကာ ကန်စပ်ဘက်ကို လှ
ည့်ထိုင်နေသည့် လွယ်လွယ်ခက်...။

“အဲဒါပဲလေ...လူတွေက အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲထားတဲ့ စကားတွေကိုပဲ
အကဲခတ်တာ၊ တကယ်တော့ ရှင် သတိထားရမှာက အမှန်တရားဆို
တာ ရှာဖွေခြင်းပဲ...”

ဂျင်းကဲ့သို့ ကြေးဥစိမ်းရောင်လက်ပြတ်ခါးရှည်လေးကို
လက်တစ်ဝါးခန့် ရွှေအိုရောင်ခါးပတ်ပြားလေးနဲ့ ဝတ်ထား၏။

အရောင်တူ စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်လေးနှင့် ဆံနွယ်တွေဖြန့်ချထားသ
ည့် သူမပုံစံလေးက ချစ်စဖွယ်လေးဖြစ်သည် ။

ထို့ပြင် စီးထားသည့်အော်လံစတားဖိနပ်က ရွှေအိုရောင်စပ်ကျား
လေး ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးက ဖက်ရှင်ကျသည်။ ။

သူမရဲ့ ပခုံးစွန်းလေးနှစ်ဖက်နှင့် အိတ်ဖုံးအလှလေးတွေပေါ်မှာ ရွှေ
ရောင်ကြေးကွင်းလေးတွေ တို့လို့ တွဲလောင်းလှုပ်ခတ်နေခြင်းသည် သူမ
ခေါင်းငဲ့ကာ ဆံပင်သပ်တာ စသည့်အမူအရာလေးတွေနှင့် ရောနေခဲ့လျ
က်. . ။

“မင်း ကြည့်ရတာ တစ်နေရာက ပြန်လာသလိုပဲ. . .”

“လွယ် ကို. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ မျက်လုံးမျက်တောင်တွေက အရောင်တွေရင့်
နေသည်။ ။ စိုလက်နေသည့် ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းလေးက နှုတ်ခမ်းဆိုး
ဆေးကြောင့် ပိုလှနေခဲ့၏။ ရုံးခန်းထဲကို ရောက်လာတုန်းက သူမ ဒီလိုပြ
င်လာတာမဟုတ်. . ။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့နောက်ကို ရောက်နေတာကတော့ အံ့သြစရာပဲ. . .”

“ရှင့်နောက်ကို လိုက်နေတယ်လို့ ထင်လို့ လား. . .”

“ဟွန်း. . .”

သူမ ဆန့်ချထားသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး ခူး
နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ထားလိုက်ကာ. . ။

“ရှင်တို့ မရောက်ခင်တည်းက လွယ် ဒီမှာ ရှိနေတာ၊ ရှင် ဟိုဘက်
လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းပြောနေတာကို မြင်တယ်၊ ဒီနောက်မှာ ဟိုအမျိုးသ
မီးနဲ့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်စကားပြောနေကြတာတွေလည်း ကြားတယ်၊ သူတို့ ပြော

နေကြ တာတွေကို ရှင်မကြားပေမယ့် လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြတာကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တာ နဲ့ ရိုးသားလား မရိုးသားလားဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ မသိဘူး...”

နေမြ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ။ ကန်ရေပြင်ကလာသည့် လေတစ်ရိုက်က သူ့ကျောနောက်ကို ဟူးခနဲဆောင့်တိုက်သွားပြီးမှ သူမမျက်နှာထက်က ဆံစတို့ ကို ဆွဲမွှေသွားခဲ့သည်။ ။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးရင်ထဲက အပြိုင်အဆိုင်တုံ့ပြန်နေကြသည့် မောဟမီးတောက်ကိုတော့ ထိုလေက မငြိမ်းစေနိုင်ခဲ့ဘဲ...။

“မင်း ဒီလိုပြောနိုင်ဖို့ ကြိုရောက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ...”

“ဒါဆို ရှင်က အလုပ်တစ်ခုလုပ်လိုက်တိုင်း ပြောစရာဖြစ်ကျန်ခဲ့တာပဲပေါ့...”

နေမြ မျက်နှာညှိုးခနဲမှောင်သွားသည်။ ။ သူမက ဘာမှ မသိသလို ကြည့်နေလျက်...။

“ရှင်က အဲဒီလိုလူမှန်း လွယ် က ကြိုသိထားခဲ့ရင်တော့ ရှင်ပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု အဲလို မဟုတ်ဘူး...”

သူမစကားတွေက လူကို ပါးပါးလှီးချနေသလိုပင်...။

“လွယ် က ရှင့်ကို အလုပ်အပ်ခဲ့တယ်၊ ရှင်က တခြားလူနဲ့ လွဲတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကိုပြောချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါပြောဖို့ အတွက် ရှင့်နောက်လိုက်လာတာလည်း မဟုတ်သေးဘူး...”

“ဟုတ်တာက ဘာလဲ...”

“ဟုတ်တာက ပြဿနာတွေအမြဲတမ်းရှိနေတတ်တဲ့ လွယ် အတွက်

ဒီနေရာကမှ အသက်ရှူဝတဲ့ နေရာဖြစ်နေလို့ . . .”

ပြောပြီး သူမက ကန်ရေပြင်ကို လှမ်းငေး၏။ ပြီးတော့ ပင့်သက်ရှိက် လိုက်ကာ . . ။

“လူစည်ကားတဲ့ နေရာ ကားတွေရှုတ်တဲ့ လမ်းပေါ် ဘယ်နေရာမှ လွယ် မသွားချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ကျတော့ မိသားစုတစ်ချို့ရှိတယ်၊ စုံတွဲတွေချည်း ခြေချင်းလိမ်နေကြတယ်၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် . . .ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ သူနဲ့ အတူရှိကြတဲ့ နေရာမျိုးပေါ့၊ ဒီနေရာမျိုးမှာ လွယ် မတွေ့ချင်တဲ့ လူစားမျိုးတွေမရှိဘူး . . .”

သူမက တစ်ယောက်တည်းပြောသလို ရေရွတ်နေကာ ခေါင်းလေးငဲ့ပြီးပြီးသည် ။ ထိုအခါ အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည့် သူမ၏ ထောင့်ချိုးညီသော နှုတ်ခမ်းဖျားလေးနဲ့ နှာတံကော့ကော့အပြင် ခပ်ကျဲကျဲ မျက်တောင်ရှည်တို့ က ပန်းချီရေးထားသည့် စုတ်ချက်များ အတိုင်း အရိပ်ထင်၏။

သို့သော် သူမ ပြောပြနေသည့်အကြောင်းအရာတို့ က မလှပသောမြစ်ကျိုးအင်းတို့ ၏ ခြေရာများ လို ဖြစ်နေခဲ့လျက် . . ။

“လွယ် ဒီမှာ ရှိနေရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြီးပြီဆိုတော့ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လွယ် အလုပ်ကို လက်မခံသလဲဆိုတာ ပြောလို့ ရပြီလား . . .”

“ငါ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာ ပုဂ္ဂလိက ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး လွယ်လွယ်ခက် . . .”

“လွယ် လို့ ပဲ ခေါ်စမ်းပါ . . .”

သူမက နာမည်တစ်စတစ်ဆုံးခေါ်ခြင်းကို မလိုလားစွာ ရှုံ့မဲ့တားဆီး၏။

“ရှင့်ကိုတရင်းတနှီးခေါ်စေချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး . . .အဲဒါက . . .”

ပြောရင်နဲ့ ခေါင်းကုတ်၍ . . .

“ကဲ . . .ဆက်ပြောပါ . . .ကြိုက်သလိုခေါ် . . .”

စိတ်ပျက်စွာ ခွင့်ပြုခြင်းက ခြေရောခေါင်းရောပါကာ . . .။

“ပုဂ္ဂလိက ရည်ရွယ်ချက်မရှိပေမယ့် ရှင် လွယ့်ကျမှ ခေါင်းရှောင်တာ
ပဲ . . .အဲဒါကို ခုန ပြဿနာနဲ့ ယှဉ်ပြောရရင် လွယ့်ကို ရှင် ဘယ်လိုထင်
လို့လဲ . . .”

“မင်းကို ငါ ဘယ်လိုထင်ချိန်ဆိုတာရှိလို့ လား . . .”

“သူတို့ ကျတော့ရော . . .”

“သူတို့ က ငါ့အလုပ် စည်းကမ်းအတိုင်းလာတယ်၊ တစ်ပြီးရင်နှစ်ပဲ . .
.အလုပ်ကိုအလုပ်သဘောနဲ့ လာတာကိုဆိုချင်တာ . . .”

“လွယ် က . . .”

“မင်း လုပ်သွားပုံကို ပြန်တွေး . . .”

“ရှင်တို့ မှန်းထားတာထက် အများကြီး ပုံပေးထားတာပဲ . . .”

“ဒါဆို မင်းက အဲဒီငွေပုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဖူးစာရှင်အလိုရှိသည် လို့ အ
န်လိုင်းကနေ ကြေညာပါလား . . .”

“ဟွန်း . . .”

လွယ် က သဘောကျသွားသလို သွားလေးတွေပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်
ကာ . . .။

“ကြည့်ရတာ များများ ချပေးလိုက်တာနဲ့ ပိုလိုချင်သွားတာထင်တယ်၊

ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားဖို့ မလိုတာ တွေ ထည့်ပြောနေတာလဲ...”

သူမက တင်းခနဲဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာကို ရဲတင်းစွာကြည့်၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။ ပြီး တော့ ထိုနေရာမှာ ပဲ လက်ပိုက်ရပ်နေကာ...။

“ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်နေကြတာကို အလုပ်နဲ့ ပက်သက်တဲ့ သစ္စာမိဌာန်တွေ လာရွတ်မနေပါနဲ့၊ လွယ်က ရှင့်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ထူးခြားတဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့ ထက်မြက်မယ့်လူပဲဆိုတာ...”

“မထင်နဲ့ ငါအဲဒီလိုလူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ငွေရဖို့ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး...”

“ဒါဖြင့် ရှင်က မီလီယံနာကြီးလား...”

“မီလီယံနာလည်း မင်းပြောတဲ့ လူမျိုးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း မမြင်ဘူးမကြုံဘူးတဲ့ လူတချို့ရှိနေလိမ့်မယ်...အဲဒါ ငါပဲ...”

“ဟား...ဟား...ဟား...ရယ်ရတယ်...”

“လုပ်ပါ...မင်း ရယ်ပြီးရင် ငါပြန်မယ်...”

ရယ်နေရင်း လွယ် မျက်နှာလေးတင်းသွားကာ ရယ်ရှိန်ကိုချပစ်၏။ ပြီးမှ...

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ရှင့်ကို နောက်ထပ်စွတ်စွဲစရာတစ်ခုတိုးပြန်ပြီ...”

လွယ် က မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ကာ...

“ရှင်က အလုပ်ထက် ခံစားချက်ကိုပိုပြီး ဦးစားပေးတဲ့ လူပဲ...”

အတိအကျ စွပ်စွဲ၏။ ထို့ပြင်...

“လွယ် အလုပ်အပ်တာ ဘယ်လိုပုံစံဝင်နေနေ ရှင့်ကို အလုပ်အပ်တဲ့

ကတ်စတန်မာပဲ. . .ဒါကို ရှင်က လွယ် အကြောင်း မသိရသေးတာနဲ့ ပဲ လွယ်အလုပ်ကိုငြင်းတယ်၊ တကယ်ဆိုရင် အလုပ်တစ်ခုလို့ ပဲ သဘောထားပြီး. . .”

“လုပ်ကြည့်စရာမလိုဘူး လွယ်လွယ်ခက်. . .မင်း ချပြခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ ဘဝနဲ့ မင်းလိုချင်တဲ့ ပါဖက်(ထပ်) မန်း မျိုးမရနိုင်ဘူး၊ ငါပြောလိုက်တာ ရိုင်းသွားရင် ဆောရီး. . .”

“မရိုင်းပါဘူး. . .ရှင်မှန်တာပြောတာပဲ၊ မတောင်းပန်ပါနဲ့. . .ဒါပေမဲ့ ရှင်ကို နောက်ထပ်တွေ့ပြီး သေချာဆွေးနွေးမယ်လို့ လွယ် ပြောခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်. . .”

“ဒါပေမဲ့ မင်းပြောဖို့ ကျန်တာကို ငါစိတ်ဝင်စားလို့ မရတော့ဘူး. . .”

“ဒါကြောင့် ရှင် အများကြီးလိုသေးတယ်လို့ လွယ် နားလည်သွားခဲ့တာ. . .”

“ဘာပြောတယ်. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .ရှင်က မြင်နေကြားနေရတာအပေါ်မှာ သံသယတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးခွဲခြားတတ်တယ်၊ မမြင်ရတာကိုတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခုနအဖြစ်အပျက်တွေမှာ တည်းက ရှင် ညံ့တာကို ညံ့တယ်လို့ လွယ်ပြောခဲ့သားပဲ. . . .ထိလက်မှတ်တွေရောင်းကောင်းလို့ တစ်ဆိုင်လုံးနီးပါးကုန်သွားရင်တောင် တကယ့်ပေါက်မဲက ထိသည် လက်ထဲမှာ ပဲ ရှိနေသေးတာမျိုး ရှင် မကြားဖူးဘူးလား. . .”

သူမက ဥပမာတွေဆောင်ကျဉ်းလျက်. . .။

“ရှင် လွယ် ပြောမှာ ကို နားမထောင်တော့ဘဲနဲ့ လွယ် ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာက လွန်လွန်းတယ်. . .”

နေမြ ဘာမှ မပြောသာပဲဖြစ်သွားခဲ့၏။ တကယ်က သူ ဒီလောက်ထိပြောဖို့ တော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ သူမ ပစ်ခွင်းလာသည့်စကားရပ်တွေကြောင့် ဒေါသစိတ်နှင့် ပြောလိုက်မိတာဖြစ်သည်။

သူမ မျက်ဝန်းမှာ ဒေါသရိပ်ထင်ကာ အေးစက်စက်လေးဖြစ်နေခဲ့လျက်...။

“တကယ်လို့ လွယ် ပြောပြဖို့ ကျန်နေသေးတဲ့ အကြောင်းအရာထဲမှ ရှင် ထင်နေတာနဲ့ ဆန့်ကျင်နေ တာမျိုးတစ်ခုခုရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ခုနက ရှင် ဝေဖန်ချက်တွေကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက်နစ်နာသွားသလဲ...”

“မင်း မှန်ပါတယ်...အခု ငါ အပြောစောသွားတဲ့ အတွက် မင်းဘာဖြစ်စေချင်တာလဲဆိုတာ ပြောပါ။ မင်း စိတ်ကျေနပ်သွားစေမယ့် တစ်ခုခု...”

“ဟွန်း...”

ဒီတစ်ခါ ပြီးသွားသည့်အပြီးလေးက ကြည်စင်နေပြန်ကာ သူမရင်ထဲမှာ တကယ် နာကျင်အမျက် ထွက်သွားခဲ့တာမဟုတ်မှန်း သိသာသွား၏။

“ဒါကျတော့လည်း ရှင်က ဝန်ခံရဲသားပဲ...လေးစားပါတယ်...”

“မလိုပါဘူး...ငါ့ကိစ္စတွေဖြေရှင်းရဖို့ ရှိသေးတယ်၊ မင်းနဲ့ နောက်ထပ်ဆုံဖို့ အဆင်ပြေမယ့် တစ်နေ့ နေ့ပေါ့...”

“အိုခေ...လွယ် က ချိန်းရင်တော့ ရှင် ကောက်ခနဲ ထလာနိုင်ရမယ်နော်...ကတိ...”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး လျှောက်

လာခဲ့တော့ သူမက ပါလာသဖြင့် . . .။

“မင်းက ဘယ်လိုလဲ . . .”

“ရှင်ကရော . . .”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွား မင်းကို အသိပေးဖို့ လိုလို့ လား . . .”

မကြည်လင်သည့်မျက်နှာက တည်တင်းနေသဖြင့် သူမက တအံ့တ
ဩသလိုစိုက်ကြည့်ကာ ဒီ တိုင်းပဲ ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လိုက်ပါလာရင်း . . .။

“ရှင်က လွယ်ကို ပြန်လျှော့သွားပေမယ့် ဒေါသတွေနဲ့ ပါလား၊ ရှင်နဲ့
လွယ် အလုပ်လုပ်ကြတော့ မယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲကတစ်မျိုးအပြင်က တစ်
မျိုး မဆက်ဆံသင့်ဘူးထင်တယ် . . .”

“ဒီမှာ လွယ်လွယ်ခက် . . .”

“အင်းလေ . . .”

“ငါ့အလုပ် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ သိတယ် . . .”

“သိသိ မသိသိ လွယ်အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီမရော
က်ခင် ရှင်နဲ့ လွယ်က အရင်တွေ့နေရမှာ လေ . . .”

“တွေ့ရ မတွေ့ရမှာ တွေလည်း ငါ စီစဉ်ပေးတဲ့ အတိုင်းပဲ မင်းလုပ်ရ
မှာ . . .”

“ဒါပေမဲ့ ရှမ်းကြိုက်မှ နွားချောတာလေ . . .”

“မင်း . . .”

“စကားပုံရှိတာ ပြောပြတာ . . .”

သူမက ပခုံးလေး တွန့်၍ ခပ်တည်တည် . . .။

“ရှမ်းကနွားကိုကြိုက်တယ်၊နွားပွဲစားက အပြောကောင်းရတာမျိုး... ရှင့်မျက်နှာကြီးက ယောက်ျားတွေကို နွားနဲ့ နှိုင်းနေတယ်ဆိုပြီး ပုပ်ပွနေတာလား... ကျားနဲ့ နွားလို့ ထပ်တူပြုပြီး ပြောထားတဲ့ တခြား စကားပုံတွေတောင်ရှိသေးတာ လွယ် က တမင်စော်ကားချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...နွားကလည်း လူတွေရဲ့...”

“လွယ်လွယ်ခက်...”

“ဟင်...”

ဒေါသကြောင့် စကားထပ်မှားသွားမှာ စိုးကာ နောက်စကားက ပြောမထွက်ဘဲဖြစ်သွား၏။

သင်း ပြောသွားသမျှ ဒီလောက် ‘နွား’ ချင်းထပ်နေတာကို မစော်ကားချင်ပါဘူးပြောနေသေးတာ ဘာလဲ...။

“မင်း တစ်ခုခု ပြောမှားဆိုမှားဖြစ်သွားမှာ ကို စိုးရိမ်တတ်တာ ဘယ်အချိန်လဲ...”

ဟင်...။

သူမက မျက်ခုံးလေးပင့်သွားပြီး အူကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၍ ...။

“ပြောမှားဆိုမှား...အင်း... အရင်တုန်းကတော့ မဖြစ်ဘူးပါဘူး၊ ဒီလိုမျိုး ရှင် ပထမဆုံးမေးတာဆို တော့ လွယ် ပြောတာ မှားသွားတယ်လို့ ထင်တာ ရှင်က ပထမဆုံးပဲ...”

“တော်တော့...”

သူခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်တော့ လွယ် ကလည်း တုံ့ခနဲရပ်ပစ်တာ တ

စံညီတစ်ညွတ်တည်း. . .။

“အခု . . .မင်း လမ်းကို မင်းသွားလို့ ရပြီလား. . .”

ကျောက်ပုံဝိုင်းလေးနဲ့ လမ်းခွဲလေးသုံးခုမှာ လွယ်ကိုမေးဆတ်ပြပြီး
မေးလိုက်သည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်၏။ သို့သော်. . .။

“ရှင့်မှာ ကား မပါဘူးမို့လား. . .”

“အဲဒီတော့. . .”

“လွယ် မှာ ပါတယ်. . .”

“မင်းနဲ့ ကားကြိုလိုက်စီးဖို့ လား. . .”

“ရှင် ကားစီးလို့ ရမယ့်နေရာထိလေ. . .ပန်းခြံထဲမှာ ကားငှားဖို့ မှ မ
လွယ်တာ. . .”

“တော်ပါပြီ. . .ခုတောင် ရင်တွေရော နားရောပူနေပြီ. . .ကျေးဇူးတင်
တယ်. . .”

သူ ခြေလှမ်းစရွေ့သည်။ သူမကလည်း ထပ်တူရွေ့၏။

“ရှင်က မာနကြီးလှချေလား၊ ဒီပုံစံနဲ့ ကတ်စတန်မာတွေကို ဘယ်လို
ဆက်ဆံနေလဲမသိဘူး...အံ့ဩစရာပဲ. . .”

“ဟွန်း. . .”

ခပ်မဲ့မဲ့ ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာနှင့် နေမြဲက လှည့်ကြည့်သည်။ ။ မျက်မှောင်
ကုတ်လိုက်တိုင်း မျက်ဝန်းထောင့်အစပ်ကနေ မျက်ခွံပြေပြေမှာ ထိကပ်
သွားသည့်တစ်ပင်စ နှစ်ပင်စကနေ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေကို လွယ်
သေချာမြင်အောင် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

အသားဖြူတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ခိုင်ကြည်သည့်မျက်နှာပေါ်က အစိ

တ်အပိုင်းတို့ ဖွဲ့စည်းမှု ကြောင့် အကြည့်ခံသည့်မျက်နှာမျိုးပဲဟု သတ်မှတ်မိပြန်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် နှာခေါင်းပွသလိုထင်ရပေမယ့် သေချာကြည့်လေ ကြည့်ကောင်းလေ...။

“တကယ် အံ့ဩသွားတဲ့ ပုံပဲ...”

နေမြဲရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ခနိုးခန့် အပြုံးက လူကိုပို၍ နုပျိုသွားစေကာ...။

“မင်း ပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ ဒီလိုစကားမျိုး မင်း တစ်ယောက်ပဲ ပထမဆုံး ပြောဖူးတာ၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ကိုယ့် ဆက်ဆံရေးက ကွက်ကျားမိုးဖြစ်နေလို့ ဖြစ်မယ်...”

သူမက စိတ်မဆိုးသည့်ပြင် သွားလေးတွေပေါ်အောင်ရယ်ကာ...။

“ရပါတယ်...ရှင်က လွယ်ရဲ့ ပထမဆုံးရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့မှ င်ရည်ကြဲလို့ ရတယ်...”

“ဘာ...”

“ရှင်က ဘဝင်မြင့်ရောဂါရှိမှန်း သိသွားပြီဆိုတော့ သည်းခံနိုင်စွမ်း မွေးရမှာ လေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးဖို့ က ရန်ဖြစ်နေရလည်း ပျော်ဖို့ ကောင်းပါတယ်...”

ဘာလဲ...သူမရဲ့ စာရင်းအင်းထဲက စီနီယာတွေအရ ကိုယ်က သုံးရာလေးဆယ်မြောက် ပြောချင်တာလား...။

ဟာသမြောက်တဲ့ စကားလုံးပါပဲ...။

အခန်း(၄)

“ကိုရဲထွတ်. . . .အဲဒီပြဿနာအတွက် ကျွန်တော် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်. . .”

“မလိုပါဘူးဗျာ. . .အဲဒါကအစပါ. . .သူက ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲထိ သက်သေနဲ့ မိအောင် ခွင်ဆင်ခဲ့တာ. . .”

“ဟင်. . .”

ကိုရဲထွတ် မျက်နှာက တော်တော်ကြီး အိုစာနေလျက် ဘီယာတစ်ဂျားလုံးကို ပျော့ပျော့ပဲကျန်တော့တဲ့ အထိ အလွန်အမင်း မော့ချထားတာကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲထွတ်နေ၏။

သတင်းတချို့ကိုကြားပြီး ကိုယ်က တောင်းပန်မလို့ ဖုန်းဆက်တော့ ဒီဆိုင်မှာ လို့ ပြန်ဖြေသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ ဒီထိလိုက်လာခဲ့ရတာဖြစ် ကာ. . .။

“ကျွန်တော်. . .ကျွန်တော် ကြားခဲ့သလို တကယ်ပဲပေါ့. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .သူလိုချင်တာက ကျုပ်ကို ပြန်ပေါင်းရဖို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ် ပိုင်ဆိုင်ထားတာတွေကို သူ့ အပြစ်ကြောင့် လက်လွှတ်ရမှာ ကြောက်လို့. . .”

“ဆောရီးပါဗျာ. . .ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို. . .”

သူ့စကားမဆုံးခင် ကိုရဲထွတ် က လက်ကာတားလိုက်ကာ. . .။

“မဆိုင်ဘူးလို့ ကျုပ် ပြောပြီးပြီပဲ. . .သူ့လုပ်ရပ်ကို သူ့လောက်မလည်
ရင် ဘယ်သူမှ ရှောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း မဆိုင်ဘူး.
. .ကျုပ် သူ့လောက်မတော်လို့ ခံရတာပဲ. . .သူလိုချင်တာယူပါစေ၊ ကိစ္စ မ
ရှိပါဘူး...”

သူ့ဘက်က ပြောစရာစကား ရှာမရဘဲဖြစ်နေစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့်
နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့မိသည် ။

“ဟလို...”

“ကိုနေမြ...”

ဖုန်းထဲမှာ ပထမဆုံးကြားရတာပေမယ့် လွှဲယ့် အသံက အပြင်ကနဲ့
သိပ်မကွာ...။

“ပြော...ဘာလဲ...”

“ရှင် အခု လာလို့ ရမလား...”

“ဘယ်ကိုလဲ...”

ကြားလိုက်ရသည့်နေရာကြောင့် သူ နားကြားမှားသွားသလားလို့ ထင်မိကာ...။

“ဟေ့...နေဦး... ‘မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်’ ဆိုတာ ဘီယာဆိုင်ကြီးလား
...ကလပ်တွေလည်း ရှိတယ်...”

“ဟုတ်တယ်. . .အခု ရှင်လာခဲ့လေ၊ ဒါဆို လိပ်စာပြောဖို့ မလိုတော့
ဘူးပေါ့နော်...”

သူမဘာသာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည် ။

ဒီမိန်းကလေး ဘာလေးလဲ...။

စကားပြောဖို့ အတွက်ကို ဘီယာဆိုင်မှာ ချိန်းစရာလား၊ မူးယစ်သေစာဆိုစီးကရက်တောင် သူမကြိုက်ခဲ့ တာ၊ ဘီယာလိုအရာမျိုးကို အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေကဏ္ဍနဲ့ တောင် သူ မသောက်ခဲ့ဘူးပေ . . ။

“ကြည့်လုပ် ဟေ့ကောင် . . မင်းကို ယောက်ျားဟုတ်ရဲ့ လားလို့ မေးကုန်ဦးမယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ မလုပ်ချင်တာပဲရှိရမယ်၊ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ မရှိရဘူး . . .”လို့ မိတ်ဆွေတချို့က ပြောဖူးကြ၏။

သူကတော့ ဘယ်သူဘယ်လိုထင်ကြပါစေ လူမှန်းသိတတ် စတည်းက အမေ လက်ထပ်သင်ပေးခဲ့တာ လောင်းကစားနဲ့ သေရည်သေရက်ကို ရှောင်ဖို့ . . ။

“သားရဲ့ အဘိုး . . ပြီးတော့ သားရဲ့ ဦးလေး၊ သူတို့ တွေ ဒါကြောင့် မိသားစုအသိုက်အမြုံပျက်ခဲ့ကြတယ်၊ ငွေကြေးချမ်းသာပါရက်နဲ့ သက်ဆိုးမရှည်ခဲ့ကြဘူး၊ မေမေနဲ့ သားရဲ့ အဘွားဆိုရင် သား ဘိုးဘိုးဆုံးသွားမှ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်သွားခဲ့ကြတာ အဲဒီတုန်းကသားဦးလေး မေမေရဲ့ မောင်လေးက လူပျိုပေါက်ပဲရှိသေးတာ . . .”

လင်မယားကွဲကြကွာကြတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စီခေါ်ကြကာ ဒေါ်မြင့်က သမီးကို ခေါ်သွားပြီး ဦးသုတနဲ့ သားငယ်က ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဦးသုတ ဆုံးသွားပြီး သားအမိပြန်လာကြတော့ သားငယ်က လူပျိုအရွယ်တောင်မရောက်သေးဘဲ
စီးကရက်လေးတဖွဖွ
အရက်ကလေးတမြမြနှင့် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အိမ်မှာ ပါတီလုပ်တာကရှိသေးသည် ။

အဖေနဲ့ အမေ ကွဲကွာနေကြတာကိုလည်း မခံစား၊ အဖေဆုံးသွားပေမယ့် ခဏတာ အပူလုံးကြွခဲ့တာ ပဲရှိကာ အမေ ပြန်ရောက်လာတာတော

င် ကျဉ်းကျပ်သွားသည် ဟု ပြောခဲ့သေး၏။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေးတည်းက ပုံစံခွက်အတိုင်း သဏ္ဌန်ပေါ်လာခဲ့တာ မို့ ဒေါ်မာမြင့်က သားငယ်ကို ဘယ်လိုမှ ဆိုဆုံးမ မနိုင်တော့ပေ။

အိမ်ထောင်ကျတည်းက ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ချမ်းသာကြွယ်ဝသလောက် ဒေါ်မာမြင့်တို့ က သာမန်လူလတ်တန်းစားထဲကပဲဖြစ်ကာ ကွဲကြပြီ ဆိုတော့ ဦးသုတက ထိုအချက်ကို မျှော်ကိုးပြီးပြန်လိုက်မခေါ်ဘဲနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မင်း အမေ ဘယ်လောက်မာနကြီးကြီး. . . သူ့သမီးဆင်းရဲမှာ ကိုတော့ ကြောက်လာမှာ ပါ။ သူ့ မိဘ ဆွေမျိုးတွေမှာ ငါ့သမီးကို အမွေပေးစရာခွက်စုတ်တောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုနေ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်လို့ သတင်းလွှင့်ကြည့်သူ ပြန်ရောက်လာမှာ ကြည့်နေ. . .” လို့ သားငယ်ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သေးသည် ။

ဒါတွေကို အငယ်ကောင်က မအေ ပေါ် စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်လာတိုင်း ထည့်ပြောတတ်ကာ. . .

“မေမေတို့ က ဟိုဘက်အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ပဲ အသားသေလာခဲ့တာ ကိုး၊ သားတို့ သားအဖ အမြဲဒီတိုင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလာခဲ့တာ. . . မေမေ လိုချင်တဲ့ လိုက်ဖက်စတိုင်လ်မျိုးက မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး. . .”

လူလေးက အသက်ငယ်ငယ်နှင့် စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်တတ်လာသည် ။ သူ့အစ်မကိုတော့ ချစ်ပေမယ့် မအေကိုဆို ပြောလိုက်ရင်လည်း နားမထောင်၊ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင်လည်း နေ၏။

ထို့ကြောင့် လူရွယ်ပိုင်းရောက်လာသည့်အချိန်မှာ အသောက်အစားလောင်းကစားအပြင် ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ကိစ္စတွေလည်း ပါလာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ

ဒေါ်မာမြင့် စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် အသက်တိုခဲ့၏။

မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်တော်ထိန်း၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် လုံခြုံစွာ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြကာ သောက်စားသုံးဖြုန်းလွန်းသည့် မောင်ငယ်၏ စိတ်ကို ဇင်မာလွင်ချည်းပဲ လှိမ့်ခံနေခဲ့ရသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းဆရာ ကိုနေမျိုးနှင့် ဇင်မာလွင်က မေတ္တာမျှနေခဲ့လျှင် မောင်ဖြစ်သူက သဘောမ တူဘဲ အုပ်စုဖွဲ့၍ တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဇင်မာလွင် နဲ့ နေမျိုးတို့ မထင်မှတ်ဘဲခိုးပြေးသလိုဖြစ်သွားခဲ့ကြရာက လက်ထပ်ဖြစ်သွားခဲ့ကြပြီး အစ်မ ကို စိတ်ဆိုးနေသည့် မောင်ငယ်က အိမ်ကို လုံးဝပြန်မလာရဟု အမိန့်ထုတ်၏။

“မောင်မောင်...မောင်လေးရယ်... မမ ပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ မမက အမွေပစ္စည်းတွေကို မက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်လေးတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ထိန်းသိမ်းမရအောင် ပျက်စီးသွားမှာ စိုးလို့ ပါ၊ မမ မောင်လေးနားမှာ နေပါရစေနော်...”

နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် သွားတောင်းပန်တာလည်း မရသည့်ပြင် အိမ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတွေကို တစ်နေ့ တစ်ယောက် မရိုးအောင် မြင်တွေ့နေခဲ့သဖြင့် ဇင်မာလွင် လက်မလျှော့နိုင်...။

နောက်ဆုံး ထိုမိန်းကလေးတွေက ထွက် လာပြီး မောင်းထုတ်ခံရတဲ့ အထိဖြစ်လာကာ ကိုယ့်ခင်ပွန်း ဖြစ်သူကလည်း နောက်ထပ် မသွားဖို့ တားဆီးလာခဲ့၏။

သိပ်မကြာခင် မောင်ဖြစ်သူ ခြံတံခါးပိတ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားပြီကို သိခဲ့ရသည် ။

“သူ့မှာ ရောဂါတစ်မျိုးမျိုး စွဲကပ်သွားတာထင်တယ်၊ သေချာစုံစမ်းမ

ရပေမယ့် သူ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ ဆေးသွားကုတာလို့ သတင်းကြားရတယ်။ မိဘအမွေဆိုတာလည်း သူ သုံးဖြုန်းတာတောင် မလောက်ဘူးထင်ပါတယ်... ဒီလိုနဲ့ ပဲ ဖေဖေလိုပဲ သူလည်း ဘဝဆုံးခဲ့တာ...”

မေမေ့ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နာကျင်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်တွေက သူ လူမှန်းသိတတ်စတည်းက နားထောင်နေကျ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေလိုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူစိတ်ကိုက သေရည်သေရက်ကို ရှောင်ကြဉ်သင့်သည့် မူးယစ်ဆေးအဖြစ်ခံယူ သတ်မှတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ သင်ခန်းစာယူစရာအဖြစ်ဆိုးတွေကြောင့် သူ့ကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလို့ ထင်ကြပါစေ ဘယ်လိုစကားနဲ့ ထိုးနှက်တာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ။

လွယ်လို့ မိန်းကလေးမျိုးက ဘီယာဆိုင်မှာ ချိန်းတာမဆန်းသော်လည်း မိန်းကသားက ချိန်းရဲပေမယ့် သူကတော့ မသွားချင်ဘဲဖြစ်နေတာကြားလို့ တော့မကောင်း...။ ။

တောက်လျှောက်တွေးလာခဲ့ရင်း ဖုန်းပြန်ခေါ်ပေမယ့် စက်ပိတ်ထားတယ်ချည်းပြောနေခဲ့သဖြင့် အလုပ်သဘောအရ သူ သွားရတော့မှာ ကိုနားလည်လိုက်သည်။ ။

နာမည်နဲ့ တော့ လိုက်ပါတယ်...လွယ်လွယ်ခက်...။

* * *

အခန်း(၅)

ဆိုင်ရှေ့ရောက်နေမှ ဖုန်းလာသဖြင့် နားထောင်လိုက်ရသည်။ ။

“ကိုနေမြစေလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...ဘယ်သူလဲ မသိဘူး...”

“ကျွန်တော်က ဒေါ်ရတနာမြင့် ရဲ့ ဘူး...”

“ဪ...သူရမင်း...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော် ကိုနေမြစေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါဗျာ...”

“ရပါတယ်...ဒါပေမဲ့ အခု မအားသေးဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား...ညနေ ငါးနာရီလောက်ဆိုရင် တော့ အားပါပြီ...ငါ့ညီ အရေးကြီးလို့ လား...”

“ကြီးတယ် ကိုနေ...”

စကားပြောနေရင်း ရင်းနှီးသည့်အသံနှင့် ကိုနေ ဖြစ်သွားခဲ့ကာ...။

“အခု ကိုနေ မလာနိုင်ရင် ကျွန်တော် လာမယ်ဗျာ... ကိုနေ ဘယ်မှလဲ...”

ဘီယာဆိုင်ကို လာခဲ့တာမပြောချင်ပေမယ့် သူလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ စိတ်ကူးရသွားကာ...။

“ကိုယ်အခု ‘မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်’ ကိုရောက်နေတာ...”

“ဟာ...ဟုတ်လား...ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲမှာ ရှိတယ်လေ၊ ကိုနေ ဘယ်မှာ လဲ...”

သူ ဖုန်းပြောရင်း အထဲဝင်လိုက်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ သူရမင်း ကိုတော်တော်ရှာလိုက်ရသည် ။ စားပွဲတွေ ခပ်ကျဲကျဲပေမယ့် ဆိုင်က အကျယ်ကြီးပဲဖြစ်သည် ။

စားပွဲတိုင်းလူပြည့်မနေပေမယ့် လုံးဝလွတ်နေသည့်စားပွဲက တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစလောက်ပဲရှိမည်ထင်သည် ။ သူ ရပ်ကြည့်နေတုန်း သူရမင်းက လက်မြှောက်ပြမှ မြင်၏။

“ထိုင်ဗျာ. . .ကျွန်တော် အရမ်းကိုလိုအပ်နေတုန်း ကိုနေ့ကို တန်းတွေ့ရတာ ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်ပဲ...”

“ဟုတ်လား...ဘာတွေဖြစ်လို့ လဲ...”

သူက ဆိုင်အဝင်ဝနဲ့ မျက်နှာစာသုံးဖက်ကို မြင်ရအောင် သေချာနေရာယူလိုက်ပြီးမှ ထီးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည် ။ သူရမင်း က ထီးကိုကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော်နဲ့ တော့ ကွာပါ့. . .ကျွန်တော်က ထီးကိုင်ရမှာ သိပ်ပျင်းတာ...”

“အဟွန်း...ကိုယ်လည်း ကိုင်ရတာတော့ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့နေပူလွန်းတာ မိုးအုံ့နေတာတွေကျတော့ ထီးယူဖို့ မမေ့ဘူး၊ ငယ်ကျင့်ဆိုပါတော့...”

“ဪ...”

“မေမေက ‘ထီးယူသွား သားလေး’ လို့ ပြောတာကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြားလာရတော့ မေမေ့ မျက်စိအောက်က လွတ်နေပေမယ့် မမေ့

တော့ဘူး...”

“ကိုနေ့ မှာ မိဘတွေရှိသေးတယ်ပေါ့...”

“ဖေဖေ မရှိတော့ပါဘူး...”

“ဒါပေမဲ့ အမေ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ကံထူးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် က ငယ်ငယ်တည်းက ဒက်ဒီရှိပေမယ့် နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ လေ...အန် တီနဲ့ ပဲနေခဲ့ရတာ...”

“ဪ...အခု ဘာကိစ္စပေါ်နေလို့ လဲ...”

“ပြောမှာ ပေါ့...ကိုနေ့ အတွက် မှာ ပေးမယ်...”

“ဟာ...မလုပ်ပါနဲ့ ...ကိုယ် မသောက်တတ်ဘူး...”

“ဘယ်လို...”

“ကိုယ်လုံးဝ မရလို့ ပါ...”

“ဒါဆို ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လဲ...”

“ကတ်စတန်မာတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ပါ...”

သူရမင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒါ. . .ဒါဖြင့်သူ ရောက်လာရင် ကျွန်တော်က ဂျူနီယာ ဖြစ်သွားပြီ ပေါ့...”

သူက တောင်းပန်သလိုပြီးလိုက်ကာ...။

“ဟုတ်တယ်. . .ပြီးတော့ သူက မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ပါ၊ သူ့ကို ဦးစားပေးမှ ရမယ်...ဆော်ရီးပါ...”

“ရတယ်. . .ရတယ်...ဒါဆို ကျွန်တော် စီနီယာဖြစ်သွားအောင် ခု

မြန်မြန်ပဲပြောတော့မယ်...”

“နေဦးလေ...တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ငါ့ညီ ကိုလေးနဲ့...”

သူရမင်းက လက်ကာခေါင်းခါ၍...။

“မဖြစ်ဘူး...ကျွန်တော်က ကိုနေ့ကိုပဲ ရင်းနှီးတာ၊ ကျွန်တော်ကိုနေ့ ရုံးခန်းကိုလာခဲ့ချင်တယ်၊ အဲဒါကို သေချာဆွေးနွေးပြီး အလုပ်အပ်မှာ လေ...ကိုနေ အလုပ်လုပ်တာ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ အောင်မြင်တယ်ဆို တာ ယုံ တယ်ဗျာ...”

သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိကာ...။

“ကိုယ်မှာ လည်း အဆင်မပြေမှုတွေအများကြီးရှိတာပါပဲ ညီရာ... မင်းမသိလို့ ပါ...”

“အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူမှာ အပြစ်အနာဆာမကင်းကြပါဘူး၊ ဘာမှ မ လုပ်ဘဲ ထိုင်နေရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာ အကြံနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရမယ့်သဘာဝပဲ... အထူးသဖြင့် ယောက်ျားကောင်းမှန်ရင် ဘယ်သူမှ အပြောခံရမှာ ကြောက်ပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်မနေပါဘူး...”

သူရမင်းက စကားပြောရင်း အမြည်းထပ်မှာ သည် ။

“နောက်ထဲသွားမလား... ဒေးကလပ်ရှိတယ်...”

“မသွားတော့ဘူး...”

စကားပြောနေရပေမယ့် တစ်ဆိုင်လုံးမှာ ယောက်ျားချည်းပဲမို့ မိန်းမ တစ်ယောက်တစ်လေကို ရှာဖွေမိ သည် ။ သူ မြင်မြင်သမျှတော့ မိန်းက

လေးဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိ. . .။

သူမက ဒီဆိုင်ထဲကိုချိန်းပြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ. . .။

“ကိုနွေ လူက ကလပ်ထဲရောက်ချင်ရောက်နေမှာ ပေါ့၊ လာလေ သွား ရှာမလား. . . ကျွန်တော်မှာ မန်ဘာ ကဒ်ရှိတယ်. . .”

“မဟုတ်ဘူး ဆိုင်မှာ ပဲ ချိန်းတာ. . .”

“ဒီဆိုင်က တအားနာမည်ကြီးတာ၊ အခုနည်းနည်းလေးစောနေသေး လို့. . . နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် ဆို ဟိုစတွေ့ချပေါ်မှာ သီချင်းဆိုပြီ. . .”

“ဒီလိုဆိုင်တွေ ရှိပါတယ်ကွာ. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ မတူဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာလည်း ဒီ ဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်တယ်...”

“ဟင်. . .”

လွယ်ကိုရှာဖွေရင်းနားစွဲထားခဲ့သည့် တစ်ပြိုင်တည်းအလုပ်နှစ်ခုက မျက်လုံးတွေပါ သူရမင်း ဆီ ဒိုင်းခနဲရောက်သွားကာ. . .။

“ဘယ်လို. . .”

“ကျွန်တော် ဒီဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြွေနေတာ. . .”

စိတ်ဝင်စားသွားခြင်းက ပြုံးလိုက်မိသည့်အဖြစ်သို့ရောက်ကာ. . .။

“ဘာလဲ. . .မင်းအဒေါ်က သဘောမတူမှာ စိုးလို့ လား. . .”

“အဲဒါတော့ပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုရင် တော့ အန်တီ ဘာမှ ပြောတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး. . .”

“ဒါဆိုလည်း မင်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ပေါ့ညီလေးရာ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ မင်းလို ဂုဏ်သရေရှိ ပညာတတ်သူဌေးသားကို အတည်တကျလက်ထပ်ချင်တဲ့ သူ ရှိမှာ ပါ။ အေဂျင်စီကို အားကိုးဖို့ မလိုပါဘူး...”

“ဟာ...အဲဒါ ကိုနေ လွဲပြီ...သူက...”

သူရမင်းက အားတက်သရောပြောပေမယ့် နေမြ၏ နာရီငုံ့ကြည့်လိုက်သည့်အဖြစ်ကြောင့် အားနာသွားကာ...။

“ကိုနေ အရေးကြီးရင် ဒေးကလပ်ထဲ သွားရှာပေးရမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖုန်းဆက်ကြည့်လေ...”

“မဟုတ်ဘူး...ငါစိတ်ရှုတ်လာတာ...သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ ချိန်းမှန်းမသိဘူး...ကျွတ်...”

“သူ သွားနေလာနေကျမို့ဖြစ်မှာ ပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး...သူက မိန်းကလေး...”

“ဟင်...”

ပြောနေရင်း ဖုန်းထုတ်ယူလိုက်သည် ။ သို့သော် အမှတ်တမဲ့ ဟိုဒီဝေ လိုက်သည့်မျက်လုံးက ထိပ်ဆုံးက ဘားဆီရောက်သွားလျှင်...။

လွယ်...။

ဖုန်းကိုင်ရင်း သူ့အကြည့်တွေကို ထိုနေရာမှာ စူးစိုက်သွားကာ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။ သူမက အတွင်းပိုင်းကနေ လျှောက်ထွက်လာကာ ဘားနောက်မှာ ခဏရပ်၏။

အတွင်းခံအင်္ကျီအနက် လည်ဟိုက်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်အနက်ကို ၀

တံထားကာ ပျော့အိန်ပြောင်နေသော ခါးတိုလက်ရှည်ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ထပ်ဝတ်ထား၏။

နဖူးကဆံပင်တွေကို သိမ်းလှန်တင်ထားတာ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ လည်း ကျစ်ဆံမြီးသေးလေးတွေ ကျစ်ချထားသဖြင့် နဂိုကောက်ကွေ့သော ဆံနွယ်ရှည်တွေထဲမှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်းလှနေ၏။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို တမင်ဖွေးဆွတ်နေအောင် ပြင်ထားကာနှုတ်ခမ်းနီက ရဲတောက်နေသည် ။ မျက်ခွံ ပြေပြေမှာ ခရမ်းရင့်ရောင်ကို မှောင်နေအောင် တင်ထားလျက် ရှည်ကော့နေသော မျက်တောင်ဖျားတို့ မှာ ဖြူဖတ်ဖတ် အပြာနုကို တင်ထား၏။

သူမ ဘာပုံစံပေါက်အောင် လိမ်းခြယ်ထားမှန်းမသိပေမယ့် ‘ဟင်’ ခနဲငေးသွားမိအောင် လှနေတာ တော့ အမှန်ပါ။

သူ ဝင်လာတုန်းက အားလုံးကိုဝေ့ကြည့်ခဲ့ပါသေးသည် ။ ထို့ကြောင့် သူမ ခုမှ ထွက်လာတာမှန်း တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် သူမက ဖုန်းထုတ်ကိုင်နေတာမြင်လိုက်ရကာ သူ ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းက ဖျတ်ခနဲလင်းလာ၏။

သူရမင်း အားလုံးကို မြင်နေခဲ့၏။ လွယ်ထွက်လာတည်းက သူလှမ်းမြင်လိုက်သလို နေမြငေးမော သွား တာကို သတိထားမိသည် ။

ထို့ကြောင့် သူ အားပါးတရပြောတုမည့်စကားတို့ သည် သူမဖုန်းကို င်လိုက်တာနှင့်ဒီမှာ လာမြည်လာခြင်းကြောင့် ဆွံ့အသွားစေခဲ့သည် ။

“ဟလို...”

“.....”

“ငါ ဆိုင်ထဲမှာ . . .”

ဖုန်းပြောနေသည့် နေမြ၏ စကားအဆုံးမှာ သူမ လည်ပင်လေးလိမ်
၍ လှည့်ကြည့်လာ၏။ ပြီး တော့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဖုန်းကိုင်ကာ . . ။

“.....”

“ဘာ . . .”

“.....”

“မရဘူး...ငါ့မှာ တခြားအလုပ်ကိစ္စရှိသေးတယ်. . .”

“.....”

“ကျွတ်. . .”

ဖုန်းချလိုက်သည့်အခါ သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်နေသည့် သူရမင်းက
ဟိုဘက်ဒီဘက် တစ် လှည့်စီကြည့်ကာ . . ။

“ကိုနေ က ဟိုမှာ ရပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပြောနေတာလား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

“သူနဲ့ ဘာကိစ္စ. . .”

“ကိုယ့် ကက်စတန်မာပါ. . .”

“မခင်ဘူးလား. . .”

သူ ခေါင်းခါလိုက်တာကို သူရမင်း က မယုံနိုင်သလို. . ။

“ကိုနေ ဒီဆိုင်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား. . .သူ့ကို ကိုနေ့ က
ကံစတန်မာ မဖြစ်ခင်က မသိခဲ့ဘူး လားလို့ . . .”

“မသိဘူး. . .”

နေမြ ညာနေတာမဟုတ်မှန်း အကဲခတ်မိကာ သူရမင်း က ပြုံးလိုက်
၏။ ပြီးတော့...တဖြည်းဖြည်း သွားကြီးဖြီး လာပြီး...။

“သူကကိုနေ့ ကို ဖူးစာဖက်ရှာခိုင်းတာ ဆိုရင်တော့ ကိုနေ နှစ်ဖက်စ
လုံးက အကျိုးဆောင်ခရပြီလို့ သာ မှတ်လိုက်တော့၊ ကျွန်တော်က အဆ
င်ပြေရင် နှစ်ဆပေးမှာ...”

“ဘယ်လို... မင်းပြောတာ ဘာလဲ...”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကောင်မလေးက သူပဲ...”

ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုအတွက် သိပ်အံ့ဩဖွယ်မရှိပေမယ့် နေမြကတော့ မ
ယုံနိုင်သေးပေ။ သူ ခဏကြာမှ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်တော့ လွယ်က
ဘားနားရောက်သွားပြီဖြစ်ကာ ဘားရှေ့မှာ တန်းစီထိုင်ကြသည့် လူရွယ်
တွေက ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်ချလာကြတာလဲ...။

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ မိုးတိုးမတ်တတ်တွေပါ ရှိလာကြလျက်...။

“သူက အရက်ရောင်းတာလား... သီချင်းဆိုတာလား...”

သူရမင်း ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးမိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ သူမဆီ
ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိကြကာ...။

“အဲဒီဘားမှာ သူ ခဏထိုင်တတ်တယ်၊ မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ...”

“အရောင်းစာရေးမပေါ့...”

“ပိုင်ရှင်ရဲ့ တူမ...”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်... လွယ်လွယ်ခက် ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ နေထိုင်ပုံက ဟော
ထ်တယ်... ဒါပေမဲ့ လက်ကလည်း ယဉ်တယ်...”

“သိုင်းတွေဘာတွေ တတ်တာလား...”

“မသိဘူး...ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုးရင် လက်ပါတတ်တယ်...”

“မင်း ခံရဖူးပြီထင်တယ်...”

“ခံရဖူးချင်တာ...ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲ့လောက် မရင်းနှီးသေးပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်တော် အပြင်မှာ ဆိုဖူးတာ၊ တစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပြီး တန်းတန်းစွဲဖြစ်သွားတော့ သူ့အကြောင်း စုံစမ်းရတာပေါ့...အဲဒါနဲ့ ပဲ ဒီ ဆိုင်ရောက်လာတာ...”

သူရမင်း ဘက်ကို သူ ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ...။

“သူကလည်း ဖူးစာရှင်အလိုရှိနေတာဆိုတော့...”

“ဟိုး...ဟိုး...ကိုနေပြောမှာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ သူ့ကို ဒီလိုမြင်လို က်တာနဲ့ အထင်သေးမသွားနဲ့... သူ့ကိုပိုင်ဖို့ မပြောနဲ့ သူ့နားကပ်ဖို့ တောင် မလွယ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ဦးလေးက တပည့်တပမ်း တွေ အများကြီးပဲ... သူ့တူမကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်းပြီး နေ့စဉ် ရွှေဥဥပေးနေ တာကိုပဲလိုချင်တာ၊ ဘယ်ကောင်ဘယ်လောက် ပုံပေးပေး လုံးဝမရဘူး...”

တစ်မျိုးပါလား...။

“ပြီးတော့ သူ့ဦးလေးက စက်ရုံပိုင်ရှင် သူဌေး၊ ရန်ကုန်မှာ ရော မန္တ လေးမှာ ရော ‘မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်’ တွေ အများကြီးပဲလေ...”

“ဒီလိုလုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားနေတာကတော့ သံသရာမှာ မကောင်းပါ ဘူးကွာ...”

“သံသရာက ဝမ်းတစ်ထွာကို မမြင်ရသေးဘူးလေ၊ ပစ္စုပ္ပန်ချမ်းသာမှ

အူမတောင့်မှ မွီးလား...”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပေးလိုက်သည်။

“တွေ့လား... သူ ထွက်လာတဲ့ အချိန်ဆိုရင် ကိုနေ ခုန ဝင်လာတုန်း နဲ့ တူလို့ လား...”

တစ်ဆိုင်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲအပြည့် လူတွေအပြည့်...။

ထို့ပြင် ဘားနားမှာ လည်း လူတွေဝိုင်းရံလျက်...။

“အားလုံးက တစ်မ့်စိမ့်ကြည့်ရင်း တစ်မ့်စိမ့်သောက်ရရုံနဲ့ ကျေနပ်ကြတာပဲ...။ လှလည်း လှတာကိုး... ပြင်ဆင်ထားတာပေမယ့် သူကပြင်လို့ လှတာ မဟုတ်ဘူး လှလို့ ပြင်လေ ပိုလှလေ...”

ဒါဆို သူမက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ရဖို့ ကိုယ့်ဘာသာရှာ နေတာလဲ...။

စာရင်းထဲက သုံးရာသုံးဆယ့်ကိုးယောက်သော ယောက်ျားတွေက သူမကို လိုချင်နေကြတဲ့ လူတွေ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အန္တရာယ်ပြုကြမယ့် လူတွေလား...။

ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း ကာကွယ်ပေးထားသည် ဆိုလျှင်သူမက ဘာ အတွက်ကြောင့် ဖူးစာဖက်ကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေချင်တာလဲ၊ တစ်စုံတစ်ရာ ကို တွေးမိလာသလိုရှိကာ...။

“မင်းနဲ့ သူနဲ့ မရင်းနှီးသေးတာ တကယ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ကသာ စွဲလမ်းနေရတာ၊ သူကတော့ မှတ် မှတ်သားသားတောင်ရှိပါ့မလားပဲ၊ ဈေးသည် နဲ့ ဈေးဝယ်လို့ ပေါ့၊ ဒါမှ မ

ဟုတ် ပရိသတ်နဲ့ အနုပညာရှင်လို့ ပဲ တင်စားပြောရမလား၊ တစ်ယောက်သမားက လူအများကို ကိုမမှတ်မိနိုင်တာမျိုး...”

စကားတွေပြောနေရင်း တစ်နာရီတိတိ စောင့်ပေးပါလို့ ပြောထားသည့် သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း နာရီကိုလည်း ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ဒီကပြီးသည့်အချိန်မှာ တွေ့ပြီး ပြောကြလို့ ရပါလျက်နှင့် သူမဘာကြောင့် ဒီထဲမှာ လာထိုင် စောင့်ဖို့ ပြောရတာပဲ...။

တစ်ယောက်တည်းတွေးနေသည့်ဖြစ်နိုင်ချေတွေက ရေရာသည့်အဖြေကို မရခဲ့ဘဲ...။

“ဒါပေမဲ့ အေဂျင်စီကို အားကိုးပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် ရင်းနှီးဖို့ တွေ၊ ကြိုးစားဖို့ မလိုဘူးမို့လား...”

သူရမင်း က ထပ်ပြောတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိကာ...။

“အိမ်ထောင်ရေးကို လိုအပ်ချက်တစ်ရပ်လို သဘောထားတဲ့ လူတွေအတွက် ဟုတ်တယ်လေ.. .တခြားအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုမှ ကိုဖြစ်မှာ မို့လို့ အေဂျင်စီနဲ့ ကွန်တက်(ထ်)လုပ်ကြတာတွေလည်း ရှိတာပဲ... ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့ မင်းက သူ့ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလို့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး လား...”

“သိပြီ...”

သူရမင်း က လွယ် ရဲ့ မျက်နှာကွက်ကွက်လေးကို မစို့မပို့မြင်နေရပေမယ့် သေချာလိုက်ငေးနေရင်း လည်ပင်းကိုပဲ ပွတ်သပ်နေခဲ့လျက်...။

“ဒါပေမဲ့ လုံးဝမလွယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ ကျွန်တော့်လိုလူက သူ့အတွက် ဘာမှ ထူးခြားဆန်းပြားဖွယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သေချာတယ်...”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အတွက် ဒီလောက် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကို မင်းက အေဂျင်စီအားကိုးနဲ့ ရနိုင်မယ်လို့ ဘာလို့ ထင်ရတာလဲ...”

ဒီတစ်ခါလည်း ခေါင်းကုတ်ပြန်ကာ...။

“ကျွန်တော်နည်းလမ်းက မဖြစ်နိုင်တာတွေချည်းဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုအဖြေထွက်လာလာ မိုင်းနပ်စ်ပ် ပဲဖြစ်နေတာ ဘာဆက်လုပ်ရတော့မှာလဲ... ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဖူးစာပါ နေသလားပဲ...”

နေမြဲ ရယ်လိုက်တော့ သူရမင်း က လိုက်ရယ်ကာ...။

“ကိုနေ ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ... သူနဲ့ ကျွန်တော် လိုအပ်တာချင်းလည်း တူနေကြတယ်၊ ဒီလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ပေးမယ့်သူကလည်း ကိုနေဖြစ်နေတယ်၊ သစ်ခြောက်ပင်အောက်မှာ ပန်းကောက်ဖို့ စောင့်နေမယ့်အစား ပန်းပွင့်နေတဲ့ အပင်အောက်ကနေ တံချူနဲ့ ရအောင် ခူးယူတာ မကောင်းဘူးလား...”

မကောင်းလောက်ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာသည့်စကားကိုတော့မပြောဖြစ်ပေ...။

ထို့ကြောင့် သူ သက်ပြင်းချမိကာ...။

“ငါတို့ အလုပ်က ကာယကံရှင်က ပုံချအပ်နှံတာကိုပဲ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တာ...”

“အခုလည်း ...ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ပဲလေ...”

“မင်းမှာ မိဘရှိသေးတယ်...”

“ဗျာ...”

“မင်းအလုပ်ကို လက်ခံတာကျတော့ အိမ်ထောင်ရေးအကျိုးဆောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ အောင်သွယ်တော်ကိစ္စဖြစ်သွားပြီ...”

သူရမင်း အကြည့်တွေ လွယ်ဆီ ရောက်သွားကာ...။

“သူ့ကျတော့ရော...”

“သူက အပ်ခဲ့တာ... ငါဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်လို့ ခေါင်းမညိတ်ရ သေးဘူး၊ အခု ဆွေးနွေးကြမယ့် အဆင့်ပဲရှိသေးတယ်...”

“မ...မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုနေရာ အောင်သွယ်တော်ဖြစ်သွားလည်း ကျွန်တော်က ကိုနေ အောင်သွယ်ပါတယ်လို့ လျှောက်ပြောမှာ မှ မဟုတ် တာ... အကျိုးဆောင်ခအတွက်လည်း...”

“အဲဒါကို နောက်မှ ပြောမှာ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ အောင်သွယ်မ ပေးဘူး ငါ့ညီ...”

“ဒါဆိုလည်း...”

ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကောက်ကြည့်လိုက်တော့ လွယ်ပဲ ဖြစ်နေကာ သူလမ်းမကြည့်တော့ဘဲ ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟလို...”

“ရှင် အခု ပြန်လို့ ရပြီ၊ မနက်ဖြန်နေ့လယ် ကန်တော်ကြီးထဲက ဟိုတစ်ခါဆုံခဲ့တဲ့ နေရာမှာ တွေ့ မယ်နော်...”

သူရမင်း က လွယ် ကို လည်ပင်းရှည်ပြီးကြည့်နေကာ...

“ဟိုမှာ ဖုန်းပြောရင်း ဝင်သွားပြီ... ကိုနေ့ကို တစ်နေရာမှာ ချိန်းတာ လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ကျွန်တော်နဲ့ . . .”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ . . . ကိုယ့် ကူညီလို့ ရတဲ့ ကဏ္ဍရှိလာရင် မင်းကိုဆက်သွယ်မှာ ပါ. . .”

သူရမင်း ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ခင် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ ထပြန်လာခဲ့သည်။ ။

လုပ်လာခဲ့သမျှ သူ့ရဲ့ စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ဒီတစ်ခါလောက် ခလုတ်ကန်သင်းများ တာမရှိပါလား. . .။

အဲဒါ လွယ်လွယ်ခက်ကြောင့်. . .။

* * *

အခန်း(၆)

“ဘယ်ကိုလဲ...လွယ်...”

သွက်လက်စွာ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားခဲ့၏။ ပြန်လှည့်မကြည့်ရသေးဘဲ ပြောင်လက်နေသော ပါကေးကြမ်းခင်းထဲ က ‘မ’ ၊ အရိပ်တွေထိုးကျလာတာကို မျက်တောင်ဖျားတို့ လှုပ်ခတ်ရုံမှေးစင်းကြည့်၍ . . ။

“သွားစရာရှိလို့ ပါ...”

လှည့်မကြည့်ဘဲဖြေကာ ကိုင်ထားသည့် အဖြူရောင်အိတ်လေးကိုပဲ ခုံးမှာ ချိတ်လိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော်တွေနှင့် အနားရောက်လာသည့် ဦးကောင်းမိုးက လွယ် ရှေ့မှာ ပဲ လာရပ်ကာ . . ။

“ခုတလော သွားစရာရှိတာတွေ များ နေတယ်မို့လား...”

“ခုတစ်လော မတိုင်ခင်တုန်းက လွယ် ဘယ်မှ မသွားလာဘဲနေခဲ့တာပဲ...”

“အဲဒီလိုပဲ အမြဲနေသွားတာကိုကြိုက်တယ် သမီး...အန်ကယ်လ်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး နည်းနည်းမှ လစ်ဟာတာမကြိုက်ဘူး...”

အေးဆေးမေးသလိုနှင့် ဦးကောင်းမိုး မျက်နှာက ပို၍ တည်တံ့သွားကာ . . ။

“စက်ရုံကိစ္စတွေ . . .တခြားဖြန့်ဖြူးရောင်းဝယ်ရေးတွေကို အန်ကယ်

လိက လုပ်နေတယ်။ ညည်းက ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်တည်းမှာ တာဝန်ယူပြီး ထိုင်နေပေးဖို့ တောင် ပင်ပန်းလှပြီထင်နေတာလား...”

“လူတိုင်းမှာ စိတ်ထွက်ပေါက်ဆိုတာ ရံဖန်ရံခါတော့ ရှိသင့်တာပဲ အန်ကယ်လ်...လွယ် က ရံဖန်ရံခါလည်း မယူခဲ့ပါဘူး...”

ဦးမိုးကောင်းက လွယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခဏငြိမ်နေ၏။ အရပ်မြင့်မြင့် လူက တုတ်ခိုင် သန်စွမ်းရုံမကဘဲ ဗိုက်ပူပူထွက်နေသော ဦးကောင်းမိုး ပုံစံက ထိပ်ပြောင်နေသဖြင့် ပို၍ ခံ့ညားနေသည်။

ကြည့်ရမဆိုးသော ထိပ်ပြောင်ခြင်းဖြစ်ကာ ဗိုက်ပူတာကလည်း ဝတုတ်ရွဲနေတာမျိုးမဟုတ်ပေ။ ထို့ပြင် လွယ် မေမေ ဆုံးသွားတည်းက လွယ်ကို သမီးလေးလို စောင့်ရှောက်ရင်း အိမ်ထောင်လည်း မပြုတော့ဘဲနေခဲ့၏။

ဘေးလူတွေ အမြင်မှာ တော့ တူမအပေါ်မှာ အစက်စက်ဆက်ဆံ ပြောဆိုပေမယ့် တော်တော် ချစ်ရှာပေသည် လို့ ထင်ကြလိမ့်မည်။

သို့သော်...

“ခု. . .အန်ကယ်လ်က ပြော လာပြီဆိုတော့ လွယ် တစ်ခုတောင်းဆိုပါရစေ. . .နောက်ထပ်ပြီး အလုပ်ချိန်ထဲက ထုတ်နုတ်ပြီး အပြင်ထွက်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး...ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်တစ်ရက်တော့...”

“ညည်း တစ်ခုခုလုပ်ရှားနေတယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲက သိနေတယ် လွယ်...အဲဒါက ရည်းစား ထားဖို့ ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ ရည်းစားထားတဲ့ ကိစ္စ အဆင်ပြေနိုင်မလားဆိုတာ နည်း နည်းစဉ်းစား...”

လွယ် ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေခဲ့၏။

“ညည်းစိတ်ထဲမှာ ‘မျောက်ပြဆန်တောင်း’ နေတယ်လို့ ထင်နေတယ် မို့လား...အေး...အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းသိရ မှာ က ညည်းက အန်ကယ်လ်အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး၊ သမီးလည်း ဟုတ်...တူမဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်...နောက်ပြီး ဒါတွေက အန်ကယ် လ်ပဲ ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး...သမီးပိုင်တဲ့ စီးပွားရေး...”

“လွယ့် စိတ်ကြိုက်ရင်းနှီးထူထောင်ရမယ်ဆိုရင် အရက်ရောင်းတဲ့ အလုပ်ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး...”

“ဟွန်း...”

ဦးကောင်းမိုး က ခပ်မဲ့မဲပြုံးကာ...။

“ခက်မြညာ ရဲ့ သမီး...အဘိုးဦးအောင်မြေ ရဲ့ မြေးက ဒီးစကားပြောတော့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေပြီ လွယ်”

လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ပြီး လွယ့်ကို ကျောခိုင်းလျှောက်သွား၏။ ပြီး မှ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး မော့ကြည့်ငေးရင်း...။

“ဘီယာချက်တဲ့ စက်ရုံတွေကို လက်ဦးတည်းက တည်ထောင်ခဲ့တာ ညည်းရဲ့ ဘိုးဘေးတွေပဲ...တော်မဝင်ခင် အခြေအနေတည်းက အရက် ချက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို မယိုင်လဲအောင်ကြိုးစားထူထောင်ခဲ့တယ်၊ ကြီးပွား လာတော့ တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ အဲဒါ ညည်းအမေ လက်ထပ် ထိပဲ...”

“မှန်တာပေါ့...”

ဦးကောင်းမိုး က လွယ့်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့် လာပြီး...

“ညည်းက ဥပမာပေးနေပြီဥစ္စာ...အန်ကယ်လ်က လက်ခံရတော့မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းနဲ့ အန်ကယ်လ်က ကျွန်းကိုင်းမှီ ကိုင်းကျွန်းမှီတစ်

ယောက်လဲရင် တစ်ယောက်ကထူဖို့ ရှိနေရမှာ ၊ ဒီနေ့ထိ ညည်းအမေရဲ့ စီးပွားရေးတွေကို အန်ကယ်လ်က လုံလုံလဲလဲ ဦးဆောင်ထိန်းသိမ်းလာ ခဲတာ...အဲဒါလည်း ညည်းရှေ့ရေးအတွက်ပဲ...”

“အန်ကယ်လ်က လွယ် ကို ဒီအရက်ဆိုင်မှာ ဘယ်လောက်ထိငုတ်တုတ်ထိုင် အလှပြစေချင်တာလဲ...ဘယ်လောက်ထိ စုပုံမြတ်စွန်းလာမှာ လဲ...”

“ဟေ့...ဒါတွေက ညည်းရဲ့ စီးပွားရေးလေ...”

“လွယ်သဘောအတိုင်းဘာလုပ်ခွင့်ရလို့ လဲ... ခေါင်းစဉ်မှားတွေ တပ်မနေပါနဲ့ အန်ကယ်လ်...”

“ခေါင်းစဉ်မှားနေရတာက လွယ်. . .ရေခံနေတာက အန်ကယ်လ်လား...”

“ဟုတ်တယ်. . .အခြေအနေအချိန်အခါကောင်းဆိုတာ အမြဲမရှိနိုင်ဘူး...”

“အဲဒါကြောင့် လွယ် အသက်အရွယ် လှပနေတဲ့ အချိန်လေးမှာ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေပြီး ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖို့...”

“နေဦး...”

ဦးကောင်းမိုး က လက်ပြတားကာ ရှေ့ကိုမြန်မြန်ဆန်ဆန်တိုးလာပြီး...။

“ညည်းက အိမ်ထောင်ပြုချင်နေတာလား...”

ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေလို့ မဖြစ်...။

မဟုတ်ပါဘူးလို့ လည်း ရုတ်တရက် မထွက်လိုက်နိုင်ဘဲ...။

“သိပြီ...ညည်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင်တော့ ဘားမှာ မထိုင်ရတော့ ဘူးဆိုပြီးတော့လား...”

“လွယ် တွေးတာက...”

“နေဦး လွယ်...ညည်း အန်ကယ့်လ်ကို အထင်လွဲနေတာ ရှင်းပြမယ် ...”

ပြောပြီး လက်ကို နောက်ပစ်လျက်နှင့် ရှေ့ကိုပို၍ တိုးကပ်လိုက်ကာ လေသံသာသာမျှဖြင့်...။

“ညည်းကို ငါတမင်ခိုင်းစားနေတာ မဟုတ်ဘူး...ညည်းတို့ သားအ မိမှာ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရတဲ့ ရောဂါရှိတယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး တစ်နှစ် ကျော်တာနဲ့ အရေပြားရောဂါ...”

“မဟုတ်ဘူး...”

လွယ် မျက်လုံးဝိုင်းသွားကာ နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားခဲ့သ ည် ။ ငြင်းဆန်လိုက်သော်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းက အထင်း သားပေါ်နေခဲ့လျက် ဦးကောင်းမိုး ကစိုက်ကြည့်ကာ...။

“ညည်းကို ငါ့သမီးလေးလို တယုတယစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ လွယ်၊ အ န်ကယ့်လ်စေတနာကို တလွဲထင်ရင် ညည်း ငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ လိမ်ညာ တယ်ထင်ပြီး ဇွတ်တိုးလုပ်ရင် ရလာမယ့် အကျိုးရလဒ်က စေတနာစော် ကားမိတဲ့ ငရဲပဲဖြစ်လိမ့်မယ်...”

“ဒါ...ဒါမျိုး လွယ် တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးဘူး...”

“ညည်းအမေကို ညည်း မြင်တောင်မြင်ဖူးခဲ့လို့ လား...”

အဲဒါ အန်ကယ့်လ်အစ်မပဲလို့ ပက်ခနဲ မေးလိုက်ရမှာ ပေမယ့် လွယ်

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့နဲ့လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတို့ မှာ မျက်ရည်ကြည်တွေသာ တရစ်ရစ် တက်လာခဲ့လေသည်။ ။

“ညည်း စဉ်းစားပါ၊ ရည်းစားလည်း မထားဘဲ... အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လည်း မစဉ်းစားဘဲ ကိုယ့်နောင်ရေးအတွက် စိတ်ချရဖို့ ဘယ်လိုကြိုးပမ်းရမလဲဆိုတာ...”

လွယ် မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပစ်လိုက်ပြီး မေးဖျားလေးပင့်၍ အံ့ကြိတ်ကာ...

“အခု လွယ် သွားလို့ ရပြီလား...”

ဦးကောင်းမိုး မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ဘာမှ မဖြေဘဲနေ၏။ လွယ်က ခဏပဲစိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

သူမ မျက်စိတစ်ဆုံးကနေ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ဦးကောင်းမိုးအံ့ကြိတ်ပြီး ဟွန့်ခနဲမဲ့၏။

“ညည်းကိုယ်ညည်း ဘာမှန်းမသိသေးပါဘူး လွယ်... ညည်း ငယ်ပါသေးတယ်...”

* * *